

rozsévač rozsievač

6

jún–červen
2019
ročník 88

Časopis Bratskej jednoty baptistov pre šírenie Dobrej správy

Ako som si začala
ctiť otca

Co máme dělat?

Naši rodičia

JA SOM HOSPODIN, TVOJ BOH

*„Cti svojho otca a svoju matku, aby si dlho žil v krajinе,
ktorú ti dá Hospodin, tvoj Boh!“ (Ex 20, 12).*

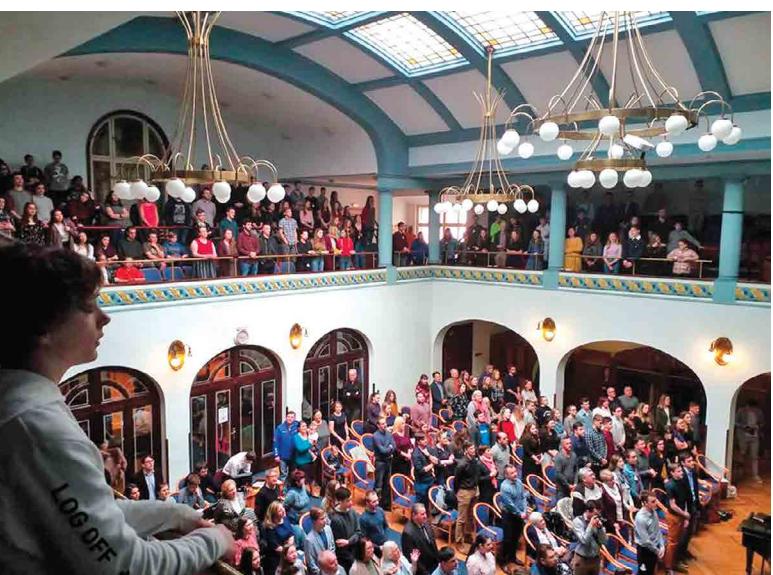
Na ramenou obrů

Celostátní konference mládeže se konala na konci března 2019 v Praze. Konference bývají většinou na podzim, ale kvůli plánované konferenci 100 let spolu, si odbor mládeže přehodil zaběhlý kalendář. Když dorazilo všech zhruba tři sta účastníků, jaro již bylo v Praze v plném proudu, kvetoucí třešň na sborovém dvořecku a první slunné dny, dodaly konferenci úžasnou atmosféru. Téma konference bylo „Na ramenou obrů“.

Záměrem bylo se zamyslet nad prací Ducha Svatého, který pracuje v každém křesťanovi bezmála 2000 let. Vychoval mnohé obry, kteří se pro nás stali velkým příkladem. Chtěli jsme se společně ohlédnout a nechat se povzbudit, napomenout a nasměrovat skrze mnohé příklady vůdců, kteří nám i přes mnohé generace mají co říct. Tato myšlenka vyplývá z verše Hebrejům 13, 7-8.

**Vzpomínejte na své vůdce,
kteří k vám mluvili Boží slovo,
pečlivě pozorujte, jaký byl
konec jejich života,
a napodobujte jejich víru.
Ježíš Kristus je tentýž včera
i dnes, i navěky.**

Významnou součástí konference byl blok „návštěva BJB.“ V tomto bloku byl vyhrazen čas pro starší členy z našich BJB sborů, aby přišli a sdíleli se s mládežníky jako na

běžné návštěvě. Chtěli jsme i tímto obrátit pozornost do současnosti, k obrům, kterým můžeme naslouchat dnes. Všechny ostatní semináře se zaměřovaly na osobnosti z Církevní historie, konkrétně na charakteristickou vlastnost každé dané osobnosti, například Jan Hus - život v pravdě. Hlavním řečníkem byl Michal Klus ze sboru v Třinci (SCEAV). Ve třech programech se s námi zamýšlel nad osobnostmi nového zákona, Marie, Petr a Pavel.

Během sobotní výzvy k následování Pána Ježíše, reagovalo několik mládežníků a následně se modlili s poradcí po skončení programu. Na nedělní bohoslužbě bylo i se sborem BJB Praha 3 bezmála 400 lidí. Reakce na konferenci byly již na místě velmi vřelé. Účastníci si pochvalovali prostředí sboru v centru Prahy, zpěv složeného pěveckého sboru napříč BJB, grilování, příjemnou kavárnou, chlapci si všímali krásných sester a dokonce si skupina účastníků pochvalovala možnost odložit mobilní telefon do trezoru na celou dobu konference. Věříme, že všichni účastníci prožili v Praze příjemné chvíle v blízkosti jediného druhého a hlavně našeho Boha, Pána Ježíše Krista, jež je tím absolutním obrem a největším příkladem, který chceme následovat. Jemu buď chvála za skvělý čas na konferenci.

Za přípravný tým konference a ODM, Jordan Haller

Obsah

Na ramenou obú.....	2
Cti otce.....	3
Piate prikázanie.....	4
Desať veľkých slobôd	
Čo s tým dnes?	
Piate prikázanie.....	5
Co máme dělat?	6
Stále je kam růst.....	8
Naši rodičia.....	9
Krátké pozastavenie nad prikázaním:	
...budeš ctiť otca a matku	
Muži, ktorí načúvajú, a muži, ktorí konajú...10	
Púšťaj svoj chlieb	
Viditelné Slovo.....	11
Ako som si začala ctiť otca.....	12
Ako vnímam Boha (diskusia).....	13
Vzpomínka na bratra Kristoslava Smilka....14	
Oznámení	
Báseň: Domů	
Já a můj dům budeme sloužit Hospodinu	
Vyjadřenie rady BJB v SR ku knihe	
S. Mihála: Príchod Syna človeka.....	16
Ušíté na míru.....	17
Nová knika: Láska odpouští všechno	
Náš sbor v Kristových letech.....	18
Recenzia knihy – M. Vácha: Modlitba	
argentinských nocí	
Redakčné oznamy	
Inzercie - pozvánky.....	19
Víkendy pro manželské páry	
CampFest 2019	
Konferencia seniorov	
T. Smith: Jednoho dne budu doma.....20	

rozsievac • rozsévač

Časopis Bratskej jednoty baptistov
pre šírenie Dobrej správy

Predsedu Redakčnej rady: Ján Szöllősi

Šéfredaktorka: Marie Horáčková

Redakčná rada: S. Baláz, D. Jersákova, M. Jersák, M. Kešjarová, R. Orvosová, L. Podobná, E. Pribulová

Grafická konцепcia časopisu: Ján Boggero

Jazyková a redakčná úprava: J. Cihová, M. Horáčková, L. Miklošová, E. Pribulová

Redakcia a administrácia: Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava, tel./fax +421 902 815 188. E-mail: rozsievac@baptist.sk

Vychádza 11-krát do roka.

Cena výtlačku: Odberatelia v SR: predplatné 16,50 € na rok (cena jedného výtlačku 1,50 €) + poštovné, prvpredplatiteľia majú počas celého roka zľavu 50 % na predplatnom (nie na poštovnom). Poštovné - zbyty: 102,- Kč na kus a rok, jednotlivci: 39,- Kč + 252,- Kč poštovné za kus a rok.

Odberatel v CR: Předplatné 430 Kč (cena jednoho výtisku 39,-Kč) +poštovné, prvpredplatitelia mají počas celého roka zľavu 50 % na predplatnom (nie na poštovnom). Poštovné - zbyty: 102,- Kč na kus a rok, jednotlivci: 39,- Kč + 252,- Kč poštovné za kus a rok.

Zahraniční odberatelia: predplatné 16,50 €, poštovné 29 €.

SR: IBAN: SK35 0900 0000 0000 1148 9120, do poznámky napísť meno odberatela. Var. symbol: 888, ČR: Česká sporiteľna Praha, č.ú. 63112309/0800, var. symbol 911 840

Platby zo zahraničia: Názov účtu: Rozsievac – časopis Brat. jed. baptistov Súľovská 2, 82105 Bratislava, Slovenská republika, číslo účtu: 0011489120, Kód banky: 0900 S.W.I.F.T.: GIBASKBX Clearing: SLSP SC REUTERS: SVBR, SVBS, SVBT, SVBU, IBAN SK 35 0900 0000 0000 1148 9120

Objednávky: ČR: BJB, Výkonný výbor v ČR, Na Topolce 14, 140 00 Praha 4; SR: Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava

Uzávierka obsahu čísla 6/2019: 10. 5. 2019

Výroba: Bittner print s. r. o., Bratislava, náklad 1300 ks.

SŠN 02316919 – MK SR 699/29

Poznámka: Zverejnené články nemusia vyjadrovať názor redakcie. Všetky články prechádzajú posouzením Redakčnej rady a ne všechny sú uveřejnené.

Daniel Kuc

„Cti svého otce i matku, jak ti přikázal Hos-podin, tvůj Bůh, abys byl dlouho živ a dobré se ti vedlo na zemi, kterou ti dává Hos-podin, tvůj Bůh“ (Dt 5, 16).

Na první poslech se nám při čtení pátého pří-kázání vybaví novozákonní text: „Děti poslou-chejte své rodiče.“

Ale zaposloucháme-li se pozorněji, začneme vnímat, že nejde jen o podřízenost malých dětí výchovným snahám jejich rodičů.

Zaslehneme i něco o společné pouti gene-rací tímto světem. O dědictví, předávaném z otců na syny.

Cti svého otce. Cti své otce, své předky, tra-dici, kontinuitu. A nejde jen o to, poslouchat, naslouchat jim, znát je, znát své kořeny, ale cti, vážit si, překládat jim patřičnou váhu. Ne-přicházíme na tento svět v nějakém vzducho-prázdnou a nežijeme své životy ve vzducho-

prázdnou. Ocitli jsme se v rozjetém vlaku a nemůžeme to jen tak ignorovat. Nelze nereagovat. A ať už se rozhodujeme jakoli, nakonec zjistíme, že na své otce nějak navazujeme nebo se proti nim naopak vymezujeme. Jsme součástí něčeho, co nás přesahuje, jsme částí většího příběhu. Naše osobní role je součástí nejprve příběhu našich rodičů, později i součástí příběhů našich dětí. A my jsme dnešním textem zváni k respektu k tomuto velkému vyprávění.

Ona je totiž každá generace znova vystavována pokušení, zahledět se do sebe, po-kusit se začít jaksi z nuly, úplně nově, moderně a přesvědčena, že určitě lépe. Proto

Cti otce

každá generace znova slyší přikázání desatera: „Cti!“ „Važ si!“ „Navaž.“ A tak se obracíme ke svým předkům bez pohrdavého vysvětlování, že dnes je přece jiná doba a nasloucháme. A cím víc posloucháme, tím víc chápeme, kym jsme my sami, proč jsme takoví a možná i to, kam patříme a jaký je náš úkol.

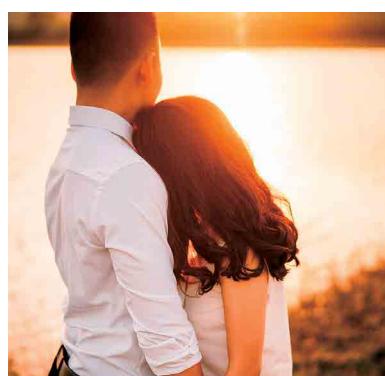
Jistě, jsou situace, kdy potřebujeme zaslehnout Ježíšovo: „Já však vám pravím“ na místě, kde „otcům bylo

řečeno“. Jsou situace, kdy jsme voláni k vy-stoupení ze stínu svých rodičů, voláni k pokra-čování někam o kus dál nebo dokonce ke změně směru. Ale ať už je náš úkol, pokračovat na cestě našich před-chůdců či snad pokusit se změnit směr, nepůjde to bez respektu k otcům. Jsme víc, než jsme si možná ochotni připustit, určeni příběhy našich rodičů. A je na nás, zda to vezmeme v potaz, zda se tomu postavíme čelem. Jsme dětmi svých rodičů, a to nejen biologicky či svou povahou, jsme i dětmi jejich myšlení a zkušeností, jejich snů i strachů, jejich pohledu na svět.

Opakovaně se ocitáme v turbulencích všelijakých mezigeneračních konfliktů. Ve spo-lečnosti, v rodinách, v našich sborech. Myslím teď na duchovní otcovství.

Čtěme Pavlovo „I kdybyste měli tisíce vychovatelů v Kristu, otců mnoho nemáte, ne-boť v Kristu Ježíši jsem vás já přivedl k živo-tu skrze evangelium“ (1K 4, 15). Kdo je mým duchovním otcem? Kdo jsou moji duchovní předchůdci? Znám jejich příběh? Tam, kde se zaposloucháme do příběhů svých rodičů, tam, kde listujeme stránkami kronik našich sborů, začínáme rozumět i sami sobě.

Možná lépe porozumíme i všelijakým sou-časným zápasům, kterými v našich sborech procházíme. Tak poslouchejme!

Piate prikázanie

Starozákonní texty:

„Cti svojho otca a svoju matku, aby si dlho žil v krajine, ktorú ti dá Hospodin, tvoj Boh!“ (Ex 20, 12).

„Cti si otca i matku, ako ti prikázal Hospodin, tvoj Boh, aby si dlho žil a aby sa ti dobre vodilo na zemi, ktorú ti dáva Hospodin, tvoj Boh“ (Dt 5, 16).

„Cti svého otce a matku, abys byl dlouho živ na zemi, kterou ti dává Hospodin, tvůj Bůh“ (Ex 20, 12).

„Cti svého otce i matku, jak ti přikázal Hospodin, tvůj Bůh, abys byl dlouho živ a dobře se ti vedlo na zemi, kterou ti dává Hospodin, tvůj Bůh“ (Dt 5, 16).

Novozákonní texty:

„Deti, poslúchajte rodičov v Pánovi, lebo to je spravodlivé. Cti si otca a matku - to je prvé prikázanie so zaslúbením - aby sa ti dobre vodilo a aby si dlho žil na zemi. A vy, otcovia, nedráždite svoje deti, ale vychovávajte ich s prísnosťou a napomínáním podľa Pána“ (Ef 6, 1-4).

„Děti, poslouchejte své rodiče, protože to je spravedlivé před Bohem. Cti otce svého i matku svou, je přece jediné přikázání, které má zaslíbení, aby se ti dobře vedlo a abys byl dlouho živ na zemi. Otcové, nedrážděte své děti ke vzdoru, ale vychovávejte je v kázni a napomenutích našeho Boha“ (Ef 6, 1-4).

Desať veľkých slobôd

JA SOM PÁN, TVOJ BOH – CTI SVOJHO OTCA A SVOJU MATKU

Nemusíš sa stále búriť
ani proti rodičom –
ani proti učiteľom –
ani proti mrvom –
ani proti zákonom.
Vzbura proti dobrým pravidlám života
zotročuje práve tak, ako slepá poslušnosť.
Ja, všemohúci Boh chceme byť tvojím
nebeským Otcom.
Získať si slobodu tak, že sa mi podriadiš.

Chcel si, Pane, aby som bol
skutočným človekom.
Ja som však porušil pravidlá života,
ktoré si Ty vytvoril.
Stále som sa obával,
že stratím sám seba:
či už ovládaný svojou rodinou,
alebo zadusený v bahne pravidiel minu-
losti tak, že nikdy nebudem samostatným
človekom.
Cítim sa ako piesok hnaný vetrom
po pústi, bez koreňa a opory,
lahkou koristou módy a reklamy,
propagandy.

Moji najbližší sa cítia tak isto. Neporiadok
je stále hrozivejší!

Zaslúžili sme si, Pane,
aby si nás nechal zahynúť v našej
nezakotenosti
a aby sme Ťa stratili naveky.
Nedokážeme si sami pomôcť, Pane!
Buď nám milostivý
a daj, aby sme žili spolu opäť v láske.

Čo s tým dnes?

Piate prikázanie:

„CTI SVOJHO OTCA A SVOJU MATKU, ABY SI DLHO ŽIL V KRAJINE, KTORÚ TI DÁ HOSPODIN, TVOJ BOH.“

Mal som k rodičom vždy vzťah plný lásky a úcty? Dokazoval som im vďačnosť slovom a činom? Robil som im radost? Modlím sa za nich?

Hľadel som na nich povýšene? Hanbil som sa niekedy za nich? Znášal som s láskou všetky čudáctva ich staroby, alebo museli zakúšať nedostatok mojej lásky?

Pre mládež: Poslúchal som vždy svojich rodičov a učiteľov? Nesprával som sa k nim drzo? Neodvrával som? Rozčúlil som ich snáď a zarmútil natoliko, že z toho ochoreli? Hororil som pred niekym o svojich rodičoch s opovrhnutím?

Pre rodičov a vedúcich: Myslel som už na to, že Pán Boh bude odo mňa vyžadovať počet za všetkých, ktorých mi zveril? Staral som sa o svojich zverencov v duchu Kristovej lásky? Zaujímal som sa o ich vnútorný život? Mám na nich vždy dosť času? Som vždy dobrým príkladom? Nebol som priveľmi prísný alebo naopak príliš zhovievavý? Bol som unáhlený, neláskavý, bez porozumenia? Dával som niekomu neoprávnene prednosť? Pamätám si a priopomínam chyby a priestupky?

Vzťah k nadriadeným: Uctil som si vždy autoritu svojich nadriadených, alebo som ich neposlúchal, trápil a dráždil?

Piate prikázanie

**„Cti otca svojho a matku svoju...“
(Ex 20, 12; Dt 5, 16)**

Piate prikázanie hovorí o úcte k rodičom. Na prvý pohľad sa možno zdá, že to je ľahké prikázanie, čo sa týka výkladu, a že je určené len deťom, aby poslúchali svojich rodičov. Židovskí rabíni, ktorí boli znalci Zákona, však považovali toto prikázanie a jeho plnenie za najťažšie.

Netýka sa len detí a mládeže, týka sa každého človeka, lebo každý človek je dieťatom a mnohí sú aj rodičmi detí. Týka sa rodiny a vzťahu v nej. Rodina je základom celej ľudskej spoločnosti. Jego význam sa však dá rozšíriť aj na vzťah ku tradíciam a predkom v súvislosti so zdravým, neprerušovaným vývojom spoločnosti.

Zaradenie prikázania v Desatore a historický kontext:

Piate prikázanie tvorí prechod medzi prvou a druhou doskou zákona. Podľa židovského chápania bolo toto prikázanie počítané ešte k prvej doske Dekalógu, ktorý bol súmerne rozdelený na 5 a 5 prikázaní.

Úcta k rodičom je prejav pravej úcty k Bohu, ako nás k tomu vyzýva prvé prikázanie. Boh prepožičal svoju autoritu rodičom, ktorí Ho vo vzťahu k dieťaťu v určitom zmysle začínajú a predstavujú. Najmä z uvedených dôvodov pokladajú niektorí vykladači za správne, aby bolo toto prikázanie zaradené na prvú dosku, ktorá hovorí o vzťahu človeka k Bohu. Zároveň je však nepopierateľné, že vzťah k rodičom je vzťah k ľuďom, a preto je ho možné legitimne zaradiť aj na druhú dosku, ktorej prikázania hovoria o vzťahu k blížnemu, k človeku.

Tým svojím charakterom ukazuje piate prikázanie veľmi jasne, že medzi oboma doskami Desatora, medzi vzťahom k Bohu a vzťahom k ľuďom nie je nepreniknutelný múr. Naopak, je jasné, že tieto dva rozmery sa nedajú od seba oddeliť.

Náš vzťah k ľuďom vychádza z nášho vzťahu k Bohu a náš vzťah k Bohu sa prakticky prejavuje vo vzťahu k ľuďom.

V starovekom Izraeli bol príkaz úcty k rodičom základom celého občianskeho zákona. Tento príkaz v čase svojho ustanovenia nemal na mysli modernú malú rodinu, kde žijú spolu len rodičia a deti. Zahŕňal sociálny poriadok staroveku, t. j. „otcovský dom“, ktorý bol vlastne sídlom, kde žili aj dospelí ženatí synovia so svojimi rodinami. Otec a matka neboli len biologickými rodičmi, boli jeho živiteľmi aj učiteľmi, jeho vrchnostou, jeho majstrami v učení sa povolaniu a jeho duchovnými pastiermi.

Zostávali so svojimi deťmi a ich rodinami až do konca svojho života. Na ich autorite spočívala celá spoločenská stavba. Úloha viest deťi činí z rodičov Božích poverencov.

Neposlušnosť a neúcta voči rodičom bola hodnotená ako vzbura proti Bohu. Za porušenie tohto zákona bol trest smrti (Ex 21, 17; Lv 20, 9).

Zdôvodnenie prikázania:

(Prečo by sme mali plniť toto prikázanie? Aké sú k tomu dôvody?)

Požiadavkou úcty k rodičom sa začína druhá doska Zákona, ktorá hovorí o našich povinnostiach k ľuďom. Rodičia sú prví ľudia, ktorých sme na svete uvideli a spoznali, prví, ktorí sa o nás starali, zoznamovali nás so svetom a uvádzali nás doň. Vytvárali pre nás útulný a dôverný mikrokozmos, ktorý je pre dieta celým svetom. Stali sme sa schopnými nadvázovať citové vzťahy, lebo sme zakúsili lásku rodičov. Ľudia, ktorí vyrástli bez rodičovskej lásky, sú citovo ochudobnení, niektorí až nespôsobilí milovať.

Zdôvodnenie úcty k rodičom v piatom prikázaní pochádza zhora. Boh sám sa nám dáva poznáť ako Otec. Tak sa nám zjavuje a tak sa dáva od nás aj nazývať. Môžeme k Nemu volať „Otče náš ...“

Vo svojom rodičovstve sa máme usilovať byť podobní Bohu – Otcovi.

Rozsah prikázania:

Ak je teda posvätné meno Otca prenesené na ľudí, je neúcta k rodičom vlastne neúcta k Bohu, ako tvrdí Ján Kalvíň. Ale v prikázaní „cti otca svojho a matku svoju“ je povedané omnoho viac. Predovšetkým je dôležité uvedomiť si, že úcta má byť prejavovaná otcovi aj matke rovnakou mierou. Tým je prelomený staroveký patriarchálny systém. Otec si vedel vynútiť poslušnosť, lebo disponoval majetkom. Matka bola v podriadenom postavení, nebývala deťmi už tak rešpektovaná a niekedy s ňou dospelí synovia zachádzali ako so slúžkou. Zákon Boží túto patriarchálnu deformáciu, ktorá občas ešte stále existuje, vylučuje.

Ďalšia otázka je, ako dlho toto prikázanie

platí a je záväzné. Platí bez obmedzenia až do posledného dňa života. Vzťah detí k rodičom sa sice mení, ale platnosť prikázania ostáva.

Jeho platnosť je primerane rozšírená aj na ďalšie osoby, ktorým rodičia zverili časť svojej právomoci, ako sú napríklad učitelia v škole, majstri v učení, duchovní pastieri a učitelia v cirkvi, úradní predstaviteľia. Ale platí aj v súzití generácií v rámci spoločnosti. V dôsledku demografického vývoja príbúda ľudí vo vyššom veku. Toto prikázanie nás vyzýva, aby sme starým ľuďom vzdávali patričnú úctu a nediskriminovali ich. Bývalá socialistická, ale aj súčasná trhovokapitalistická spoločnosť má tendenciu odsunúť na okraj, zbaviť sa tých, ktorí jej už nemôžu priniesť hmatateľný efekt.

Prístup, myslenie, keď sú ľudia (najmä starí) diskriminovaní a utláčaní z dôvodu svojho veku, má mnohé formy a podoby a začína sa

nazývať novým termínom ageizmus. Úcta k rodičom sa môže v rozšírenej podobe vzťahovať aj na otázku zachovávania a udržiavania tradícií, spôsobu života, pamiatok. Žiadny človek nezačína svoju existenciu na práznej pláni, vždy sa ocítá v súvislosti dejín, v spoločenstve s „otcami a matkami“, nemôže žiť bez tradície.

V živote každej civilizácie alebo spoločnosti sú obdobia, keď je nechut voči dovedajiemu spôsobu života a tradičnému systému vzťahov zvlášt silná. Predovšetkým v obdobiah revolučných zmien, ale aj v pokojných obdobiah môže byť toto prikázanie smernicou, aby sme aj potrebné zmeny v existujúcich zvykoch a tradíciách dokázali robiť citlivu a s úctou. Toto prikázanie nás osloboďuje od generačných napäť a sporov. Nehovorí o tom, že generácia deťí má mať na všetko rovnaký názor ako generácia otcov. Ak sa však zachová úcta k rodičom zo strany deťí, potom rodičov neboli, že ich deti nezdieľajú vo všetkom ich názory. Ľudská sloboda v cirkvi a v spoločnosti vyrastá len v dialógu s matkami a otcami. Ak sa tento dialóg, tento vzťah naruší, či už tým, že otcovia vmanipulujú synov do nejakej tradičionalistickej podriadenosti, alebo tým, že synovia vopred odpísia otcov ako nedôležitých, je ohrozený pravý exodus – spoločné vyslobodenie.

Obsah prikázania:

(Čo to znamená ctíť si otca a matku a ďalších predstavovaných?)

Kalvíň hovorí, že to znamená tri veci: Vzhliadat k nim s úctou, poslušne plniť ich príkazy, byť srdečne oddaný im a ich službe. Jeden moderný výklad Desatora uvádzá: „Boh chce, aby sme rodičmi a starými ľuďmi nepohrádali, nezabúdali na nich, neodpisovali ich, ale aby sme im ďakovali a pomáhali, aby sme ich počúvali a brali ich vážne.“ Naša cesta k blížnemu sa začína v rodine. Tam sa učíme poslušnosti, ktorá patrí k nás-mu ľlovečenstvu. Dieťa spontánne môže zažiť, že poslúchať je dobré a že to upokojiuje aj svedomie. V rodine môžeme zažiť a naučiť sa, že prikázanie poslušnosti nie je obmedzením, ale dobrým a radostným poriadkom.

Blízneho máme milovať a rodičov ešte navyše ctiť, teda preukazovať im okrem lásky a vďačnosti aj rešpekt, poslušnosť a podriadenosť. Láska je prikázaná ku každému človeku. Úcta prikazuje Pán Boh len voči rodičom. Ctiť rodičov znamená zostať otvorený ich láske a prijímať ju, dôverovať ich radám.

Znamená to milovať ich a dôverovať im, a keď zostarnú, nehanbiť sa za nich, ale opatrovať ich a starať sa o nich. Niekoho ctiť znamená bráť ho vážne, nepodceňovať ho. Je pokušením „detí“, mladšej generácie, že v určitom štadiu poznávania seba a sveta notoricky podceňuje rodičov, staršiu generáciu. Hlas otcov a matiek, ale aj dejinné dedičstvo máme bráť vážne, a to aj tam, kde sa vzpierame; bráť ho smrteľne vážne, aj keď si razíme vlastné cesty.

Ak rodina nemá byť len stravovacím zariadením a ubytovňou, ale skutočným domovom, musia k tomu prispieť rodičia aj deti tým, že udržujú spoločenstvo plnením si svojich úloh. Biblia poukazuje na obojstrannosť záväzku. Tak ako sa zvrchovaný Boh zaviazal zmluvou voči ľudu, platí záväzok aj zo strany rodičov k detom. Rodič v pozemskej rodine nie je absolútnym vládcom, aj on je zaviazaný a zodpovedný. Pre rodičov platí, aby žili a konali tak, aby si ich dieťa mohlo ctiť. Apoštol Pavol prikazuje otcom v Ef 6, 3: „Nedráždite si dieťky, ale ich vyhovávajte v kázni a napomenutí Pánovom.“

Zasľubenie spojené s prikázaním:

Prikázanie úcty k rodičom je spojené so zaslúbením „aby si dlho žil na zemi, ktorí ti dáva Hosподin“. V Ef 6, 2 sa píše: „prvé prikázanie so zaslúbením“.

Pán Boh tu zasľubuje, že ak budeš správne ctiť svojich rodičov, dás prežiť plný a krásny život.

Ctiť otca a matku je Boží recept na predĺženie života, ktorý sa osvedčuje aj medzi nekresťanmi. Ten, kto cti rodičov, vzdoruje smrti. Preto hrozil Starý zákon smŕťou tomu, kto by svojho otca alebo matku bil či preklinal. Len ten, kto sám svojich rodičov mal v úcte, bude vedieť prebudiť úctu svojich detí k sebe a bude hodný ich úcty. Toto odovzdávanie úcty zabezpečuje kontinuitu rodiny a tým i ľudského rodu, teda dlhý život na zemi. Vzbura voči rodičom vedie k narušeniu, až zničeniu celej rodiny a v dôsledku toho aj spoločnosti. Tam, kde vládne úcta k rodičom, kde sú zdravé rodiny, kde nie je nepriateľstvo medzi generáciami, tam je silná spoločnosť. Aj toto prikázanie má za cieľ, rovnako ako ostatné, byť smerovkou k slobode a umožniť život v slobode a láske. Prostredníctvom otcov a matiek chcel nás Boh premeniť krajinu na otčinu-domov. Na zemi chcel mať sídlo bratov a krajinu šťastných detí.

Vymedzenie (ohraničenie) prikázania:

Určite mnogým z nás napadne otázka: Čo keď má niekto rodičov pochybného charakteru, ktorí si ani nezasluhujú úctu? Platí aj vtedy toto prikázanie?

Boh nepovedal: Cti svojich rodičov, ak budú na dostatočnej morálnej a intelektuálnej úrovni, alebo len vtedy, ak ti neublížia, alebo ak budú hodní lásky. Povedal bez výhrad: „Cti otca svojho a matku svoju!“ Príkaz preto platí aj vtedy, keď ľudská dôstojnosť upadá, napr. u starých ľudí až do detinskosti a rozpadu osobnosti.

Výrazným porušením tohto prikázania je konanie, keď rodičia alebo starí ľudia sú pre nás cenní len do chvíle, kým sú schopní pomôcť v domácnosti, ale nemilosrdne odsunutí do nemocníc a sociálnych ústavov, keď už nie sú schopní nič robiať a potrebujú pomoc.

Prikázanie nie je zrušené ani vtedy, keď sa otec alebo matka previnia a nezachovajú sa správne. Ani rodičia nevyhadzujú deti na ulicu, keď sa previnia.

Existuje len jeden dôvod, pre ktorý poslušnosť a rešpekt k rodičom a ostatným rodinným príslušníkom stráca záväznosť: je to vtedy, ak by prikazovali niečo, čo je proti Bohu a Jeho prikázaniam. Hranicou platnosti piateho prikázania je prvé prikázanie: „Nebudeš mať iných bohov okrem mňa.“ Otec či matka, ktorí by prikazovali niečo proti Božej vôli, strácajú nárok na poslušnosť, lebo ich autorita je daná od Boha a má stáť v službe Božích požiadaviek. V prípade, keď rodičia prikazujú niečo proti Bohu, tak platí: „Boha treba viac posluchať ako ľudu“ (Sk 5, 29).

Prikázanie hovorí, aby sme ctili, nie uctievali rodičov. Neznamená to, že budeme len poslušní a nebudeme sa kriticky pýtať.

Prikázanie nie je žiadny kult osôb, žiadne oslavovanie autority, napr. predstavených, vrchností, alebo nostalgicky romantické oslavovanie prírody a dejín.

Stáva sa, že je potrebné zmeniť niektoré veci v rodine či spoločnosti. Niekedy sú preto legitímne aj pokusy o nekonvenčnú cestu, ktorá nemusí byť v nesúlade s týmto prikázaním. Tu sa neprikujuje žiadna glorifikácia najvyšších, žiadny kult rodiny, ale trizev „cti svojho otca a matku.“ Nie je možné týmto prikázaním vydierať a snažiť sa zabrániť potrebným zmenám.

Záver:

Uvedené možné oblasti uplatnenia a obsah piateho prikázania nám ukazujú, že jeho naplnenie vôbec nie je také ľahké a jednoduché, ako sa na prvý pohľad zdá. Naopak, že je to veľmi ťažké, keď ho chceme uplatniť doma v rodine alebo v spoločnosti. Život podľa tohto prikázania je však jedným z pilierov stability rodiny, a tým aj prežitia (dlhého života) jednotlivca, ale aj celej spoločnosti.

Spracoval: Ján Szöllősi

Použitá literatúra:

- Bády, J. (1999). Dekalog. Bratislava (vlastný náklad).
Bády, J. a kol. (2001). Dekalog na prahu 21. storčia. Bratislava (EBF UK).
Dialog nebe se zemí. (bez identifikačných údajov)
Lochman, J. M. (1994). Desatero. Směrovky ke svobodě. Praha (Kalich).
kol. (1991). Slovník biblické teologie. Rím (Velehrad – kresťanská akademie).
kol. (1996). Nový biblický slovník. Praha (Návrat domů).
Novotný A. (1956). Biblický slovník. Praha (Kalich).
Výklady ke starému zákonom. I. časť Zákon. Česká biblická spoločnosť, Praha 1991.

Co máme dělat?

Den Letnic byl jedinečný a neopakovatelný, stejně, jako vzkříšení a nanebevstoupení Ježíše Krista.

Naplnilo se zaslíbení, dané už ve SZ a potom potvrzené Pánem Ježíšem Kristem.

Na základe seslání Ducha svatého se stalo něco, co nikdo nepredpovíděl ani nečekal. Tenkrát to byla hozená rukavice celému tehdejšímu židovskému společenství, jemuž zní obvinění: „Vy jste ho rukou bezbožných přibili na kříž a zabili.“ A přece se děje ten div, že Petrovi posluchači jsou zasaženi v srdci a ptají se, co mají dělat.

Ta zvěst je pro dnešní svět stejně nepřijatelná, jako pro tehdejší Jeruzalém.

A přece Duch svatý působí, že i v této době zasahuje člověka stejně, jako tenkrát. Není to zásluhou naší výmluvnosti, že lidské srdce je zasaženo ve své pýše a soběstačnosti, je to div téhož Ducha, který naplnil apoštoly v den Letnic.

Po tom, co slyšeli Petra kázat, byli zasaženi v srdci a ptali se: co... máme dělat?

Co máme dělat, abychom byli spaseni? Co máme dělat, abychom došli smíření s Bohem? Co máme dělat, abychom byli přátelé s Bohem? Bůh pro to udělal maximum, když dal svého Syna zemřít za nás. Dnes se dozvídáme, co máme udělat my. Je ráda na nás, na tobě i na mně.

Petr na položenou otázku odpověděl takto: „Obrátte se, a každý z vás ať přijme křest ve jménu Ježíše Krista na odpuštění svých hříchů a dostanete dar Ducha svatého“ (Sk 2, 38). Odpověď na otázku, co máme dělat, má tři části. Podívejme se na to blíže. Nejprve Petr říká, že nemůžeš být křesťanem bez obrácení.

1. Obrácení

Obraťte se! Na prvním místě je tu nutnost životního obratu. Výzva k obrácení míří osobně ke každému z nás. Co znamená ta výzva, obraťte se? Obrácení je změna stavu. Např.: Jestli jsem šel doleva, po obrácení půjdou doprava. Jestli něco leželo lícem vzhůru, po obrácení bude vidět rub. Když se obrátí něco, co stálo na nohou, bude to

obrácené vzhůru nohama. Podobný „převrat v životě“ znamená naše obrácení k Bohu. To obrácení je dílem Ducha svatého, který na nás působí. Už hodně dávno prokázal Izaiáš řeč: „*Až bude na nás vylit z výše duch, poušt se stane sadem a sad bude mít cenu lesa* (Iz 32, 15). To znamená: Duch svatý způsobí, že dojde k převrácení všech hodnot. Náš život, který se podobal vyprahlé poušti, se změní, stane se z něj sad ovocných stromů a ponese hojně ovoce. Je to ovoce, které nevychází z nás, ale z Boha. Ovoce Ducha je lásku, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, tichost a sebeovládání. To poroste v našem životě, protože bude zavlažován Duchem svatým. Obrácení také znamená, že to, co bylo dole, je najednou nahoře. A co bylo nahoře, je najednou dole. Takže nejen, že poušt se stane sadem, ale i obráceně. To, co jsme pokládali za sad, ztratí svoji hodnotu.

Apoštol Pavel o svém obracení píše podobně ve svém listu Filipském: „*Ale cokoli mi bylo ziskem, to jsem pro Krista odepsal jako ztrátu. A vůbec všecko pokládám za ztrátu, neboť to, že jsem poznal Ježíše, svého Pána, je mi nade všecko. Pro něho jsem všecko ostatní odepsal a pokládám to za nic*“ (Fil 3, 7-8).

V našem životě se vede podobný zápas o to, kdo bude mít navrch. Zda hřich nebo pravá zbožnost. Ve chvíli, kdy vidíme, že hřich (naše sobeckost, lenost, neochota, špatný zvyk) vítězí, potřebujeme obrácení. Ano, znova potřebujeme přijít k Pánu a odvrátit se od hřichu. Pak nám bude zbožnost drahá a hřich se před námi znemožní. Bude někde hluboko dole. Ztratí v našich očích svoji cenu. Druhý krok po tom, co se poprvé obrátíš k Bohu je:

2. Křest

„*Každý z vás at přijme křest ve jménu Ježíše Krista na odpuštění svých hřichů.*“

Význam slova „křtit-baptizeo“, odkud pochází slovo baptisté, znamená doslova – „potopit nebo ponořit pod vodu“. To je poprvé, co apoštolové veřejně nařizují lidem, aby provedli tento akt. Předtím mnoho Židů podstoupilo křest Janův a také byli seznámeni s křtem pohanů, kteří přijali judaismus - říkalo se jim prozelité. Tentokrát může být křest znamením něčeho, co se stalo, a to je obrácení nebo pokání. Tento křest se má také konat ve jménu Ježíše Krista na odpouštění hřichů. Nebo ještě lepší překlad „kvůli odpuštění hřichů“. Křest neprodukuje odpuštění a umývání hřichů. Skutečnost odpuštění předchází obřad křtu. Opravdové pokání přináší od Boha odpuštění hřichů.

„*Obrátte se, a každý z vás at přijme křest ve jménu Ježíše Krista na odpuštění svých hřichů a dostanete dar Ducha svatého*“ (Sk 2, 38).

V něm jsme vykoupeni jeho obětí a naše hřichy jsou nám odpuštěny pro přebohatou milost, kterou nás zahrnul! (Ef 1, 7).

A kvůli tomu měl být nový věřící pokřten, že přijal Slovo a odpuštění od Krista - nikoliv obráceně.

Nicméně, křest měl být všudypřítomný akt poslušnosti. Proto se stal synonymem pro spasení. Takže říci v té době o někom, že byl pokřten na odpuštění hřichů, bylo stejné, jako říci, že byl spasen. Takže křest je znamení našeho spasení a veřejné potvrzení naší víry v Krista. Co máme dělat? Konkrétní věci! „*Obrátte se a každý z vás at přijme křest ve jménu Ježíše Krista na odpuštění svých hřichů a dostanete dar Ducha svatého*“ (Sk 2, 38).

3. Dar Ducha svatého

Dar Ducha šel tehdy ruku v ruce s křtem na odpuštění hřichů, čehož přítomní muži dosáhli v následujícím biblickém verši. Ženy toho dosáhly až později, při Pavlově misii. Ale ani v Bibli nejdé všechno najednou. Proto žijeme v pomalých dějinách spásy a nikoliv komiksovém příběhu. Duch svatý způsobil, že Petrovo kázání změnilo život tří tisíců lidí, kteří se dali pokřtit a vytvořili první křesťanský sbor na světě. Co znamená dostat dar Ducha svatého?

Duch svatý je dar od Otce. Je darem, který není možno získat vlastními prostředky. O tom se přesvědčil Šimon, když chtěl dostat tento dar za peníze (Sk 8, 20). Bůh

nám dal dva vzácné dary. Mohli bychom je nazvat: **Dva největší Boží dary. Bůh dal svého Syna a poslal Ducha svatého.**

Víc už dát nemohl. Bůh dal v této dvou darech tolik, že Mu už nic k dávání nezbylo. Zná to divně, ale je to pravda.

V Synu a v DUCHU máme vše, co potřebujeme k životu, k slávě Boží. Tyto dary dal Bůh v různou dobu. Jeden ve vánoční době, druhý v době svatodušní. Co lze říci o daru? Dar dáváme, přijímáme a užíváme.

Kdo přijme Krista, stane se Božím dítětem. Nebeský Otec má pro tebe také dar Ducha svatého.

Duch svatý je původcem a dárce života. Pracoval na našich duších před obrácením. Zjevil nám naše hřichy a vložil v naše srdce touhu po spasení v Kristu.

Slovo Boží se stává působením Ducha svatého živým v našem srdci. „*Kdo Ducha Kristova nemá, ten není jeho*“ (R 8, 9).

Existuje rozdíl mezi naplněním a křtem Duchem svatým? Na několika místech Písma čteme, že sám Pán Ježíš nás bude křtit Duchem svatým (Mt 3, 11; Lk 3, 16). Ve Skutících apoštolů se křest Duchem svatým objevuje dvakrát: při svátku Letnic a v domě

Kornéliově (Sk 11). Výraz „křest Duchem svatým“ se v epištolách nevyskytuje. Máme z toho usuzovat, že křest Duchem svatým je něco jiného, než být naplněn Duchem svatým? To je těžká otázka. Máme nazývat vstup Ducha svatého do našich srdc při našem znovuzrození „křtem Duchem svatým“? Zdá se, že výraz „křest Duchem svatým“ se vztahuje spíše na začátek našeho duchovního života, než na jeho rozvinutí. V každém případě stojí za pozornost, že nejsme v epištolách vyzýváni, abychom hledali křest Duchem svatým.

Spíše jsme vybízeni k tomu, abychom se dali naplnit Duchem svatým po tom, co Duch svatý vstoupil do našich srdc při našem obrácení. Někdo to docela rozdělí a stupňuje to na několik zkušeností po obracení. Není moudré přít se o slova a výrazy. Jde o to, zda uděláme v našem životě prostor proto Toho, který byl dán, aby v nás bydlel v plnosti. Duch svatý byl o Letnicích dán celé církvi, ale podíl na Něm a na Jeho mocí máme přijmout každý sám za sebe osobně. A tak možná, že někteří osobně vnímáte, jak vás Duch svatý provádí na každém kroku vašeho života, vnímáte Jeho přítomnost ve vašem životě.

Co nám říkají Letnice?

Práv to, že sami sebe nemůžeme spasit. Spasit nás může jenom Bůh. Udělal vše, co je třeba a teď je řada na nás.

Nejde jen o to, zda jsme zrovna duchovně nahoře nebo dole, jde o to, aby nám zůstala ta opravdová touha po DUCHU svatém, touha po Jeho darech, po Jeho moci v našem životě. Touha po tom, aby Duch svatý při nás způsobil, že uposlechneme té apoštolské výzvy: „*Obrátte se a každý z vás at přijme křest ve jménu Ježíše Krista na odpuštění svých hřichů - a dostanete dar Ducha svatého. A až bude na nás vylit z výše duch, poušt se stane sadem a sad bude mít cenu lesa.*“

N. Lica (BJB Karlovy Vary)

Stále je kam růst

Narodil jsem se ve Vsetíně milujícím rodičům Miladě a Petrovi. Už jenom tato skutečnost by se dala považovat za zázrak, protože mě zdravotnický personál hned po narození musel křísit. Nakonec vše dobře dopadlo, touha přežít byla silnější.

Vyrůstal jsem v láskyplném prostředí ještě po boku mé o tří a půl léta starší sestry Annie, která mi byla a je v mnohem pomocí.

Odjakživa jsem nebyl příliš průbojný člověk, spíše jsem byl a mnohdy stále jsem bojácný a nerozchodný.

Narodil jsem se do křesťanské rodiny, a tak jsem již od děství navštěvoval církev – místní sbor věřících, kde můj tatínek kázal, modlil se, také jsme tam měli besídku, do které jsem odmalička chodil. Neexistovalo, že by se v neděli do sboru nešlo (s výjimkou nějaké vážné nemoci). Jsem vděčný za výchovu svých rodičů a za lidi, kteří mě obklopovali. To ale neznamená, že se vše odvijelo růžově. Jako každé malé dítě i já jsem začal chodit do školky, kam samozřejmě chodily i děti, které ve věře vychovávány nebyly.

Kam až si pamatuji, vždy jsem byl dost přemýšlivý a hodně věcí mě trápilo. Už ve školce jsem se setkal s prvními náznaky šikany. Lidi dokážou být zlá a rádi se staví do role těch, kdo šikanují, možná aby sami nebyli v pozici těch, kdo jsou šikanováni. Jakoby nešlo žít v lásce a pokoji se všemi – což samozřejmě jde, jen se musí chtít.

Prakticky po celou základní školu se mi děti posmívaly, třeba už jen proto, že jsem z věřící rodiny, nebo proto, že jsem byl spíše slabší dítě. Stačilo na chvilku projevit slabost, strach nebo se rozbrečet, a už se to se mnou vezlo. V té době mi již zmíněná sestřička dost pomáhala, utěšovala mě a modlila se mnou. A pokud si vzpomínám, při nějaké takové situaci, kdy jsem prožíval velké sevření a strach, jsem odevzdal svůj život Ježíši Kristu.

To jsem ostatně udělal mnohokrát – protože jsem si pořád nebyl jistý, zda to předešlé rozhodnutí bylo opravdové.

Takže si ani nepamatují přesné datum svého obrácení, ale doufám, že v nebi mají o této skutečnosti přesnější záznamy.

Jakmile jsem nějak překlepal základní školu, začal jsem si vybírat směr, kudy dál. Jsem spíše technický a praktický člověk, a tak jsem si vybral školu tomu blízkou. Nastoupil jsem do Valašského Meziříčí jako mechanik elektronik. Znamenalo to každodenní dojíždění z Prlova přes Vsetín až do ValMezu.

Na toto období vzpomínám celkem rád, ledacos jsem se naučil, ale taky jsem toho už i spoustu pozapomínal. I tady se projevovaly drobné náznaky nějakého posměchu, ale nebyla to šikana jako na základní škole. Našel jsem si tam i pár dobrých kamarádů. Během studia na střední jsem zkoušel tvořit nějaké weby, také jsem byl zapojen v mlá-

deži ve Vsetíně, kde jsem pomáhal, jak bylo momentálně zapotřebí.

Pamatují se na dobu, kdy jsem měl po počtu rozložené knihy a sešity, snažil jsem se učit, ale všechno mi splývalo do jednoho guláše.

Na druhé straně mě těšilo, že jsem měl díky službě v mládeži možnost hned použít, co jsme se učili. Tou dobou se totiž ve Vsetíně konal koncert skupiny Hillsong a já jsem vytvořil program na evidenci lístků, který se pak použil při výdeji objednaných lístků před vstupem na koncert.

Blížila se maturita, za kterou jsem se úplně modlil a pak díky Bohu zvládl, i když jsem spoustu věcí nechal na poslední chvíli, jak už je mým ne moc dobrým zvykem. Svoje spolužáky a učitele jsem si nicméně natolik oblíbil, že jsem nechtěl opustit školu bez toho, že bych je nějakým způsobem nasměroval na Ježíše. Nakonec jsem napsal spoustu

osobních i univerzálních dopisů a nakoupil jsem hromadu Studentských pečetí (čokolád), k tomu jsem přidal desítky Nových zákonů z akce Exit 316. A protože nemáme auto, musel se mnou jet do školy tatínek, abych to všechno pobral. Měl jsem docela strach, jak to ve škole přijmou, ale byl jsem překvapený jejich velmi kladnou a pozitivní reakcí.

Tak jsem završil svá studia na střední škole. Někdy v té době jsem také stvrďil svoji víru v Ježíše Krista křtem, který se uskutečnil ve Vsetíně a dál jsem navštěvoval místní mládež a byl účasten ledajakých křesťanských akcí, do kterých jsem byl dost často nějakým způsobem zapojen, ať už se jednalo o nějaké zvučení či projekci anebo natáčení na záznam.

Nastal čas rozhodnout se, co dál v životě. Sehnal práci je u nás těžké, a tak jsem začal na Úřadu práce ve Vsetíně. Ale nic, co bych mohl dělat, mi nenašli, a tak jsem si napsal životopis a roznášel jej po firmách osobně. Sem tam se něco podařilo, něco jsem si našel, ale vždycky to bylo na chvíli. Mé nejdelení zaměstnání v té době bylo jeden nebo dva roky. Zkoušel jsem už ledacos, výrobu u pásu, balení sítí proti hmyzu i jejich sestavování, vykonávání stále stejných činností na rychlost a na výkon do zbláznění.

Taky se mi na chvíli podařilo získat práci přímo v mé vesnici, kde jsem dělal něco jako kotelníka u obce a věci, které prostě byly potřeba. Takže v zimě jsem odhadoval sníh z chodníků v celé vesnici a v létě jsem je zase zametal; i zde jsem se snažil povídат lidem o Kristu. Místní mě měli rádi, jednali se mnou dobře, ale s mými názory se nezto-

Rádio 7 je společný projekt internetového a satelitního vysílání, za kterým stojí česká a slovenská redakce TWR.

V tomto seriálu představujeme skrze svědectví pracovníky české redakce této stanice. Více o jejím vysílání na www.radio7.cz

tožňovali. Po nějaké době tahle práce skončila a já jsem se opět poohlížel po novém zaměstnání. Nastoupil jsem do slévárny. Tam to vypadalo jako v pekle. Bylo to velice nevlídné prostředí plné drsných chlapíků. Zde jsem ale nesetral, díky Bohu, déle než tři měsíce; před koncem zkušební doby jsem se s mistrem, který byl aktivním jehovistou, rozloučil. Zjevně jsme si neporozuměli.

Propadl jsem se do deprese a nevěděl, jak v životě dál. Radil jsem se se Štěpánem Černíkem, starším bratrem z našeho společenství, a ten mě tak nějak mimochodem nasměroval na TWR.

No jo, jenže TWR je v Brně a já byl v Prlově. Ale věděl jsem, že abych se z té deprese dostal, musím začít něco aktivně dělat, a tak jsem se rozhodl, že dám do pořádku okna a dveře v našem domě, která byla ve velice špatném stavu. Takže jsem si sehnal všechny potřebné věci, nanosil okna do stodoly, pustil rádio na plné pecky a jel jsem. Deprese mě pomalu začala opouštět a získal jsem trochu nadhled nad věcmi, kterými jsem se zrovna v té době trápil.

U práce jsem se modlil a rozhodl jsem se, že zkusím do TWR zavolat, což jsem udělal ještě z kokpitu slévárenského jeřábu.

Pár dnů nato už jsem byl zase na úřadu práce, takže jsme se s šéftechnikem TWR Danielem Zemanem domluvili, že se na ně přijedu podívat.

Práce mě celkem zaujala, ale byl jsem opět neprůbojný... Takže mi řekli, že by potřebovali někoho víc komunikativního.

Nicméně, po nějakém čase se mi Daniel znovu ozval a prohlásil, že by bylo největší

chybou v historii TWR mě pustit k vodě. Neuvěřitelné bylo i to načasování – z TWR zrovna někdo odcházel, takže technika právě v tu chvíli potřebovali.

Snažil jsem se k tomu přistupovat zodpovědně, stejně jako ke každé své předchozí práci. Takže jsem se snažil nasát co nejvíce možných informací – a že jich bylo! No a 1. 9. 2019 to už bude 8 let od doby, co jsem se stal stálým členem týmu. Jsem Bohu vděčný za to, jakou mi dal práci a tak nějak si uvědomuji, že aniž bych to tušil, Bůh mě na tu službu připravoval už od mládí. Proč si to myslím? Uvedu příklad: Před pár lety přšla domů maminka s tím, že se přihlásila do nějakého kurzu psaní na počítací všemi deseti. Samozřejmě jsem to chtěl umět taky a za nějaký čas jsme se v rychlosti začali s maminkou předhánět a já jí pak pomáhal přecházet různá cvičení. Je to velice užitečná věc, která se mi pak hodila jak ve škole, tak i v práci, kterou nyní dělám.

Jsem vděčný za každý pořad, který se podáří úspěšně sestříhat či smíchat, mám z toho pak radost. Je to velice dobrá práce, ale není to jen práce s počítacem.

Občas je možnost pracovat i venku, třeba shrabat listí či zaměst chodník, tady zúročují zkušenosti z práce u nás na obci.

Stále je kam růst a v čem se zlepšovat a věřím, že Ježíš, který již dílo ve mně započal, jej doveď až do zdárného konce.

Pavel Surý

Ilustračné foto

Krátke pozastavenie nad prikázaním: ...budeš ctít otca a matku

V širšom zamyslení nad tému sa pokúsim upozorniť aj na zodpovednosť generácie rodičov voči generácii detí. Naša doba je ako opojená mladostou. Vedľ sviežosť, sily, rýchlosť a krásy bezprostredne každého osloví. Aj starší ľudia sa dajú vtiahnuť a podvádzat ne-prekonanými túžbami po mladosti. Dnes reklama a štýl života spoločnosť masívne zavádzza, ba núka: kúp si mladost! Ale čas nezastaví, pred starobou neutecieš, naučme sa ju prijať.

My kresťania máme starobu akceptovať, aktívne prežívať a mladšej generácii odovzdávať získané hodnoty staroby. Aj obdobie staroby sa dá žiť naplno, bez rušivého poškuľovania naspať. Mladá generácia potrebuje vidieť a počuť svedectvo obnoveného života, ktorý neukončí smrť. Vierou sme oslovaní evanjeliom, premieňaním vzkriesením Pána Ježíša. Denne viac slobody, ak sa rozhodneme zavrhnúť bremená starého myslenia. Nie je to ľahké, ale „spolu s Kristom som

ukrižovaný a nežijem už ja, ale žije vo mne Kristus“. To sú chvíle príjemného osvieženia, pretrhli sme väzby starého myslenia. Panstvu Ježíša Krista sme uvoľnili v srdeci miesto, myslíme na to, „čo je hore“. Preto nebudeme svoj život zaťažovať napríklad zlobou a odplácaním. A tak podobne obnovujeme mysel' ďalšími výzvami evanjelia. Skvalitniť a obohatiť život môžu len hodnoty večnosti. Presvedčme sa, že ak zodpovedne prijmete výzvy evanjelia, nás deň bude krajsí a radostnejší. V duchu prežijeme radostné zvolanie apoštola: „Kde je, ó smrť, tvoje víťazstvo?“ Možno to vyznieva trochu nadnesene zjednodušené. Avšak duchovný život bez podobných skúseností je neúplný. Nevysvetľujme si tento druh povzbudenia ako nejaký šikovne naučený trik, ale nechajme sa modlitbou posúvať denne bližšie k hodnotám večnosti.

J. Stupka

Naši rodičia

Myslím, že všetci by sme chceli, aby sa nám dobre darilo, aby sme sa mali dobre. Čo znamená mať sa dobre? Niektorí žiaci si myslia, že dobre by sa mali vtedy, keby nemuseli chodiť do školy. Iní si myslia, že dobre sa majú tí, ktorí majú veľa peňazí a môžu si robiť, čo sa im zachce. Otázka, „či sa majú ľudia lepšie“, býva používaná aj ako jedno z kritérií činnosti vlády. Či je to naozaj to správne kritérium, ostáva otázkou. Isté Božie zaslúbenie však hovorí, že **dobre sa budú mať tí, ktorí ctia svojho otca a svoju matku**. Tým sa bude dobre vodiť a dokonca majú zaslúbený aj dlhý život (2M 20, 12; Ef 6, 3...). Ja som nebol dobrým synom. Rodičia to so mnou nemali ľahké. Spomínam si však na jednu zvláštnu skúsenosť, ktorá patrila medzi rozhodujúce v mojom živote. V čase, keď som už dospeval, jedného dňa k nám prišli vojaci v civilе. Dopočuli sa, že som hudobne nadaný, a prišli mi ponúknut' možnosť dostať sa do posádkovej hudby. Opisovali nám rôzne výhody, ako by som sa tam mal dobre, a dali nám istý čas na premyslenie. Po ich odchode sme sa spolu s rodičmi o tom rozprávali a zhodli sme sa, že **pre môj duchovný život viery by to nebolo dobré**. Preto, keď si prišli po odpovede, mal som jasný postoj, že nie. **Moja zhoda s rodičmi v životnom smerovaní bola aj istou formou úcty k nim**. Naša spoločná snaha o súlad s Božími hodnotami bola tiež istou formou úcty k **nebeskému Otcovi**, ktorý sa potom o moje budúce povolanie aj zvláštnym spôsobom postaral. V našej dedine to s možnosťami zamestnať sa nebolo ružové. Rodičia ma preto dali zapísť za montéra oceľových konštrukcií vo Frýdku-Místku, kde už boli aj niektorí ďalší chlapci z našej dediny. To, čo som sa tam naučil, sa mi neskôr v praktickom živote neraz zíšlo a bolo mi na úžitok. Kedže na internáte bolo pianino, dal som sa zapísť do hudobnej školy. Po vyučení som sa zvláštnym spôsobom dostal na Konzervatórium v Ostrave, i keď som nikdy nič podobné neplánoval. Vedel som, že dostať sa na konzervátorium je veľmi ľahké, a obzvlášť pre klaviristov, na ktorých sú kladené vysoké požiadavky. Preto mi niečo také ani vo sне nenapadlo. Prvá ma oslovia moja učiteľka klavíra. Povedala, že pripravuje jednu žiačku na skúšky, či by som nešiel s nimi. Že za to nič nedáme, a keď to nevyjde, nič sa nestane. Vtedy som si robil aj autoškolu. Raz sme sedeli s inštruktorm v nákladnom aute V3S a medzi rečou sme prišli aj na túto otázkou. Povedal som, že neviem, ako sa rozhodnúť. On mi odpovedal, že keby na to mal, neváhal by ani chvíľu. Jeden z profesorov sa venoval aj starším žiakom, ktorí prišli z výroby, a mal s nimi dobré skúsenosti. Mal som sa usilovať dostať sa k nemu, ale mohol som sa rozhodnúť aj inak. Všetko to boli samí cudzí ľudia, nemal som žiadnu známost, a predsa som bol nakoniec prijatý tam, kam sa nedostali viacerí uchádzací, ktorí boli na tom technicky omnoho lepšie ako ja. Po absolvovaní som sa dostal do zamestnania ako učiteľ hudby na LŠU v Banskej Štiavnici. Dlhé roky som mal veľmi dobrého riaditeľa a prácu, ktorú som mal rád.

Moja spontánná dôvera a zhoda s rodičmi v tomto životnom rozhodovaní viedla k tomu, že som bol vo svojom dlhoročnom zamestnaní spokojný, a môžem povedať, že som sa mal dobre. Okrem odbornej činnosti bolo pre mňa najhodnotnejšie, že som mohol to najcennejšie, čo dáva zmysel môjmu životu – večné hodnoty, viac-menej zdieľať aj s mladou generáciou. Pri pohľade späť sa čudujem, ako to jedno zapadalo do druhého. Vidím v tom jasné Božiu starostlivosť, ochranu a vedenie aj prostredníctvom cudzích ľudí.

Nie je pravda, že by nám Boh chcel svojimi prikázaniami niečo vziať. Moje skúsenosti hovoria, že **Božie prikázania náš život obohacujú a napĺňajú**.

Lubomír Počai

Muži, ktorí načúvajú, a muži, ktorí konajú

Zanepázdnenosť – nepriateľ načúvania

Dnešný životný štýl nám, zdá sa, dáva čoraz viac zabrať. Niekedy sú naše ambície vyššie ako naše možnosti, ktoré sa ich snažia dobehnuť. Často riešime veci za pochodu. Zastavenie sa a pokojné načúvanie Písma býva niekedy nemožné... Veľa času nám zaberie zamestnanie, starostlivosť o deti, domácnosť, naše záľuby (ak si na ne nájdeme čas) a mnohé ďalšie „maličkosti“, ktoré sú také „nevyhnutné“ pre nás život.

Musíme predsa z niečoho žiť, to je jasné
Text, ktorý hovorí o nasýtení zástupov (Lk 9, 11 – 17), je o ľuďoch, ktorí si našli čas, aby počúvali Ježiša. Počuli jeho učenie, boli svedkami uzdravovania a chceli sa dozviedieť niečo viac. Prvotný dôraz textu je na konci tohto vyučovania, keď sa o slovo hlášili žaludky poslucháčov. Učenici boli samým Pánom vohnaní do úzkych, keď im povedal: „Dajte im vy jest!“ (Lk 9, 13) Pre učeníkov bolo nasýtenie toľkých ľudí neriešiteľnou úlohou. Z ľudského pohľadu bolo to, čo mali k dispozícii pre takú masu ľudí, smiešne. Pre Ježiša to však smiešne nebolo. Počítal s ľudskými neriešiteľnou situáciou, ale nenechal učeníkov trápiť sa. Vzal to, čo mali, hoci to bolo len jedlo pre pár ľudí. Vedel, čo je hlad. Rozumel a aj dnes rozumie bežným potrebám.

Čas na počúvanie býva aj časom na zázrak
Zástup, ktorý počúval Pána Ježiša, bol svedkom zázraku, ktorého sa zúčastnili všetci prítomní. Je dobré vypočúť si dobré vyučovanie, ale keď ide v živote „do tuhého“ (v tomto prípade bolo potrebné dať jedlo tisícom

ľudí), je na mieste otázka, či je viera vo Všemohúceho skutočná. Či počuté funguje aj v praxi. Učenici verili, že Ježiš je Boží Syn, videli ho uzdravovať a robiť rôzne zázraky. Možno nás prekvapí, že viackrát počuli teóriu, slová o Božom kráľovstve, o viere, dobrú správu priamo z úst Učiteľa, a napriek tomu pri tejto výzve zostali zaskočení. Mali svoje praktické a logické riešenie. Máme len päť chlebov a dve ryby. Iba ak by sme išli a nakúpili pre tento ľud... Božie riešenie v tomto prípade bolo spoľahlahnúť sa na Ježiša a na jeho pokyny. On lámal, On podával, On rozmnožil. Načúvať Pánovi Ježišovi a spoľahlahnúť sa v bežnom živote na Jeho usmernenie je jedným z klúčových prvkov skutočnej vieri.

Načúvajúci muži

Tam, kde sa uvádzal počet mužov, bolo potrebné k tomu pripočítať ženy a deti. Spolu celý zástup mohol mať aj 20 000 ľudí. Predstavme si však len tých päťtisíc mužov. Mužov, ktorí načúvajú Učiteľovi! Muži, ako sme na tom dnes? Koľkí vo vašom okolí načúvajú Pánovi? Je to na ich životoch vidieť? A čo ja? Ako často a ako sústredene počúvam? Sú to dosť nepríjemné otázky, zvlášť v dnešnej dobe. Načúvanie slovám Majstra má svoje nezastupiteľné miesto v životoch mužov. Nemá to však byť len o počúvaní dobrého učenia, skvelých biblických princímov alebo excelentných kázní.

Mužovia činu

Dobré vyučovanie – teória bez reálnej praxe – nemá na život človeka takmer žiadnený vplyv. „A každý, kto počuje tieto moje slová

a nerobí podľa nich, podobá sa na blázna, ktorý postavil svoj dom na piesku“ (Mt 7, 26). „Každý teda, kto počuje tieto moje slová a koná podľa nich, podobá sa rozumnému človeku, ktorý postavil svoj dom na skale“ (Mt 7, 24).

Ak načúvam Božiemu slovu a Jeho Duchu a porozumiem tomu, čo mám robiť, čaká ma ešte jedna úloha. Byť odvážny a vykročiť podľa toho, čo som počul. Možno máme niekedy pocit, že nám kresťanstvo akosi nefunguje. Možno je čas zamyslieť sa nad tým, či dobre rozumiem tomu, čo sme počuli. A nakoniec – či sme ochotní urobiť to, čo PÁN povedal. On chce, aby sme sa stali súčasťou Jeho zázrakov. Niekedy nemáme (obrázne povedané) viac ako „päť chlebov a dve ryby“. Zdá sa, že nemáme takmer nič v porovnaní s obrovskými potrebami ľudí, ktorí sú okolo nás. Mužovia! Nájdime si čas na Písмо. Pozorne načúvajme Jeho Ducha. Vykročme, keď nám hovorí: „Zapoj sa do tejto služby.“ „Navštív tú rodinu.“ „Povzbud toho brata.“ „Prestaň to robiť.“ „Nepotrebuješ to.“ „Ospravedlň sa.“ „Budť trpezlivejší.“ „Zniž svoje nároky“ ... Načúvaj, čo ti chce povedať dnes.

I. Staroň

Siali s nádejou na dobrý koniec. Siali, keď boľi podmienky na prvý pohľad najhoršie, najnepríaznivejšie.

„Púšťaj svoj chlieb po vode, lebo po mnohých dňoch ho nájdeš“ (Kaz 11, 1).

Vychovávam svoje deti najlepšie, ako viem. Vychovávam ich k bázni pred Bohom, k rešpektu voči autoritám, k láske voči blížnemu. Učím ich vidieť Boha v každej situácii, do ktorej sa dostanú, učím ich vďačnosti za tieto situácie. Učím ich poriadku, zodpovednosti, pracovitosti.

Často sa mi mnohé z toho nedarí. Často som sklamana sama zo seba. Niekedy dokonca robím veci len na pohľad, pretože už nevládzem. Mám pocit, že iba sejem a sejem a sejem. A že okolo mňa je more vody a žiadna úrodná pôda. Mám pocit, že občas som pod tou hladinou aj ja, nielen to, čo zasievam. Ale ak je pravda, že ak pustím svoj chlieb po vode, po mnohých dňoch ho nájdem, tak to má zmysel. Množstvo vecí robím len vo viere a s nádejou. Často nevidím výsledky celé ro-

ky. Aj v tomto verši však čítam, že sa mi chlieb vráti po mnohých dňoch. Že to nie je záležitosť jedného dňa alebo roka.

A je celkom možné, že z toho chleba nebudem jest ja, ale niekto iný, niekto kto príde po mne.

Vždy, keď sa moje deti správajú nevychované, pripomínam si, že ešte stále ich vychovávam, že ešte stále sú vychovávané.

Každý z nás rastie a je vychovávaný až do svojej smrti. Niekoľko viac, niekoľko menej.

Ale ak dovolíme Pánu Bohu, aby nás ohýbal, On to urobí veľmi rád. Možno aj preto je napísané: „Budte ako deti,“ lebo Boh nás chce mať ohýbateľných, aby nás mohol stále formovať na svoj obraz.

A tak hoci teraz často nevidím výsledok svojho snaženia, nevidím vychované deti, nevidím ani seba dokonalú, idem ďalej v nádeji, že raz po mnohých dňoch nájdem svoj chlieb.

(Na motívy kázne D. Kraljika)
Lydia Podobná

Púšťaj svoj chlieb

Nikdy som nerozumela tomuto výrazu: „Púšťaj svoj chlieb po vode.“ Nedávalo mi to zmysel. Prečo by som mala pustiť chlieb na vodu – vedť by sa rozpustil? Dnes som však počula krásne vysvetlenie. Nie je úplne isté, či sa týka presne tohto verša, ale mne veľmi pomohlo pochopíť tento text. že vrah Egypta, keď sa rozlial Nil, neplakali nad svojou stratenou úrodou. Neplakali nad záplavou. Ale sadli do člnov a na tých mestach, kde kedysi boli polia, rozsievali pšenicu, jačmeň alebo raž. Jednoducho semienka, z ktorých neskôr vyrástli klasy, z ktorých potom vyrábali chlieb.

Prekážka – potopa, záplava – ich neparalyzovala, ale prinútila k práci. Neplakali nad rozliatym mliekom. Vedeli totiž, že o dva-tri týždne Nil znova klesne a v bahne krásne vyklíčia semienka. Takisto vedeli, že keby počkali so sejbou na neskôr, v blate by už nič nezasadili – už by sa tam nemali ako dostat. A tak siali do vody, s vierou, že voda opadne. Siali do vody bez toho, aby vôbec videli zem.

Som ako nalonemá trstina

Jarka Rečníková

Pane,
som ako blikotajúci knôt,
som ako nalomená trstina,
a prichádzam pred Teba
s prosbou o milosť.
Povedal si,
že tlejúci knôt neuhasíš
a nalomenú trstinu nedolomiš.
A preto,
dôverujúc Tvojmu slovu
a všetkým Tvojim zasluženiam,
ktoré si predložil na môj stôl
ako to najlepšie dobrodenie,
znova a znova prosím o milosť...
Moja duša tiško lká
a oči sú zaplavene slzami.
V hrdle mám horkosť a bolest
a srdce ide na dve polky roztrhnúť...
Ty všetko vidíš, všetko vieš...
Nemusím nič vysvetľovať
a nechcem sa pretvarovať.
Zrnká pochybnosti ma však tlačia všade
a... omínajú,
mám akési zatvrdnuté vnútro,
moc zla sa na mňa valí z každej strany
a bezcenné smeti sa tisnú do duše a jatria rany...
Preto som tu a pod Tvojím krížom na kolená padám
a prosím znova o obmytie Tvojou krvou.
Tiško plačem a stonám pred Tebou, Pane.
Prosím o odpustenie,
prosim o milosť,
prosim o povzbudenie...
Dovolávam sa Tvojho uistenia,
ked visia надо mnou mraky pokúsenia,
ked hromy zúria všade vôkol mňa
a blesky pretínajú pokoj srdca...
Som Tvoje dieťa
a to je to najvzácnejšie,
to najdrahšie, čo z lásky si mi dal...
A preto v pokore Ťa prosím,
to svoje dieťa nes a doved' do ciela.
Pre svoju milosť a sluby, čo si nám zanechal...
Amen.

Spoločne s básňou dnes v rubrike Viditelné Slovo
predstavujeme fotografie s krásnymi veršami z Biblie
– od bratra Janka Kováčika.

Viditelné Slovo

Do rubriky „Viditelné Slovo“ aneb Zamyslení nad veršom, můžete posílat svoje fotografie a zkušenosti, jak jste najednou uviděli některý biblický verš jiným způsobem – nově, jak vám Pán Bůh otevřel oči.

Můžete také napsat svůj oblíbený verš, který k vám stále promlouvá. Stačí krátce, i jedna věta... (red)

Maky Žalm 103, 15 – 16
Človek, ktorého dni sú ako tráva,
kvitne ako polný kvet,
sotva ho vietor ovane, už ho niet.

Motýľ Žalm 90, 14
Nasýť nás zrána
svojou milosťou,
aby sme každý deň
radostne plesali.

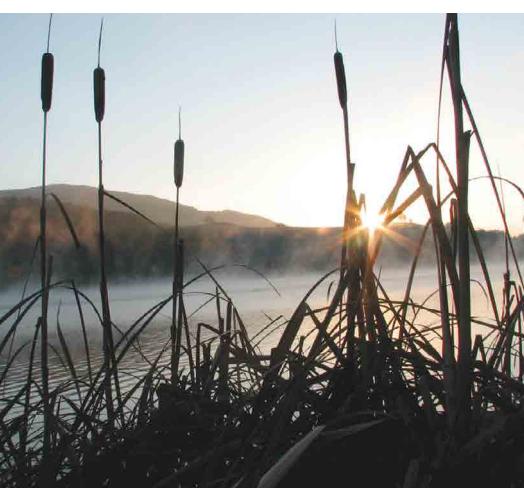
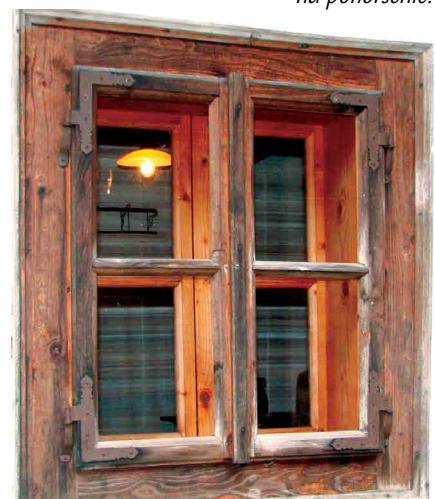
Sýkorka Mat. 6, 26 Pozrite sa na nebeské
vtáky: nesejú, nežňú, nezhromažďujú obilie
do sýpok, a vás nebeský Otec ich živí.

Okno 1Jána 2, 10
Kto miluje svojho brata,
zostáva vo svetle a nie je nikomu
na pohoršenie.

Dieťa Fil. 4, 7
A pokoj Boží, ktorý prevyšuje
každý rozum, uchráni
vaše srdcia a vaše myšle
v Kristu Ježišovi.

Pavučina Job 8, 14
Jeho nádej je ako babie leto
a jeho dúfanie ako pavučina.

Trstina Mat. 12, 20
Nalomenú trstinu nedolomi a tlejúci knôt nedohasi...

Ako som si začala ctiť otca

Ako dieťa som vychodila besiedku, dorast a mládež, takže moje vedomosti o desiatich Božích prikázaniach boli úplné. V detstve mi prišli jednoduché a nemala som pocit, že by som to nedokázala. To som ešte netušila, že raz bude pre mňa jednou z najväčších výziev dokázať „ctiť si svojho otca“. Rodina, v ktorej som vyrástla, nepatrila medzi najlepšie pod slnkom. Patrila k tým rodinám, ktoré nesú názov dysfunkčná rodina. Ak by to ostalo len pri tom, že môj otec bol podnikateľ a býval málo doma, či pri tom, že si našiel popri maminke inú ženu, s ktorou sa nakoniec druhykrát oženil, povedala by som si, že mám krásny život. S tým, že váš otec s vami netrávi čas, sa dá vyrovnať rôzne – napríklad písat slohy vo štvrtom ročníku o tom, že by som si priala, aby môj otec nebol podnikateľ, či vymysliet darček v podobe fotiek so súrodencami, v nádeji, že si ich váš otec dá do kancelárie a spomene si na vás.

Ťažko sa mi píše o tom, čo všetko môj otec urobil. Nechcem o ňom hovoriť zle, koniec koncov, tento článok je o niečom inom. Môj otec je zvláštny človek. Nejakým spôsobom sa stalo, že z neho vyrástol manipulátor a psychický tyran. Nemlátil nás, ale stačilo jediné slovo z jeho úst a zobrať mi všetku nádej, ktorá mi ešte v živote zostala. Komunikoval s nami, akoby sme boli menej cenní, akoby na nás nezáležalo. Správal sa k nám, akoby sme tam boli pre neho a jeho potreby. Ponižoval nás, zastrašoval a citovo vydieral. Od malička sme počúvali srdcervúci príbeh o tom, ako v dôsledku tăžkostí v živote (možno manželských) išiel večer autom a chcel to napáliť do stromu. Ale neurobil to. Neviem, čo rozprávajú iní rodičia detom zo svojho života.

Predpokladám, že by mohli vybrať lepší príbeh ako ten, v ktorom chceli spáchať samovraždu. Myslím, že aj preto som sa ho bála a bála aj o neho. Často som robila všetko preto, aby som ho nenahnevala. Aby sa nečítil na dne. Pretože, čo ak by sa chcel zase zabiť... Ked' nám vnucoval svoju milenkú,

ktorú sme odmietaли kvôli našej mamine a jej bolesti, čo sme s ňou niesli, veľmi skoro som zistila, že nemám na výber. Bud' sa prisposobím, alebo „nebudem jestť jeho chlieb“, ako nám hovoril. Kvôli jeho spokojnosti a túžbe po novej rodine s milenkou (zatial' čo sa odmietať roviať s maminkou) a snáď aj mojej zúfalej túžbe po rodine, som radšej vyhovela otcovi a zavrhl vlastnú mamu. Keď bol s milenkou, bol predsa taký šťastný. A o to predsa išlo. Aby mu bolo dobre. Asi nemusíme písat o tom, ako medzi nami vznikol veľmi silný vzťah nezdravej závislosti. Rodičia sa nakoniec rozviedli. S otcom som zostala navonok dobrovoľne, bol predsa silnejší. Keď som si vypočula jednu z hádok rodičov za dverami, rýchlo som pochopila, že nemá význam chcieť ísť s maminkou. Otec sa jej totiž vyhŕážal, že ak neostaneme s ním, zariadi si to u svojho právnika tak, aby na nás nemusel platiť a my nebudem mať z čoho žiť. Vtedy som prežívala len strach, až neskôr som si uvedomila, že by bol ochotný uškodiť nám, len aby sa pomstil mame či dosiahol svoje. Neskôr nám otec hovoril, ako si nás raz muži budú chcieť zobrať za manželky kvôli sexu a že to bude najdôležitejšia časť tohto zväzku. Najhoršie veci sa však stali medzi mojím desiatym a dvanásťtím rokom. Otec vtedy siahol na moje aj sestrino telo. Skúmal jeho dospievajúce črty, zneužíval moju bezbrančnosť, nevinnosť, dôveru a otvoril mi dvere do sveta dospelých. Do sveta sexuality som však nemala vojsť v tom veku a už vobec nie s ním ani spôsobom, ktorý si vybral. Ani moja sestra. Obete sexuálneho zneužívania často neprehovoria, no my sme to urobili (necelé štyri roky po tom, čo som už nebola zneužívaná). V pätnásťtich som od sestry zistila desívú správu, že to, čo nám otec robil, je trestný čin a volá sa to sexuálne zneužívanie. Neschopná vyrovnáť sa s realitou, som hľadala pomoc. Popri samovražedných myšlienkach a živote v hľbokej depresei som zúfalo kričala na Boha, aby mi pomohol. Tá prišla v podobe môjho terajšieho manžela. Zobrať nás k psychologické, ktorá nariadila okamžitú zmenu bydliska. Vec sa posunula na Úrad sociálnych vecí a rodiny a ten podal na otca trestné oznamenie a nariadiť mu, aby nás odovzdal mame. Začal sa šestročný kolotoč, tri roky na políciu a tri na súde. Keď som odísala na nariadenie súdu bývať k mame, nemala som ani sedemnásť rokov. Vtedy som netušila, že otec sa rozhodne všetko popriť, že to celé zvalí na nás, neurobí nič, aby nás ušetrí nefungujúceho a zraňujúceho právneho systému Slovenskej republiky, a radšej bude klamať a tvrdiť, že sme klamárky, ktoré sa snažia dostať zo svojho otca peniaze, ako by mal ísť sediet za to, čo skutočne urobil. Po šiestich rokoch ho súd uznal za vinného,

dostal tri roky podmienečne, zákaz sa k nám priblížiť a my sme skončili s určitou sumou odškodného od Ministerstva spravodlivosti, neschopné normálneho života, dôvery, lásky, intimity, manželstva. Z peňazí sme vyplatili právnika a to málo, čo zostało, som použila na štvorročnú terapiu po tom, čo som opakovane vážne zlyhávala v snahe uplatniť sa (všeobecne) v živote. Moja duša aj srdce boli rozbité a zdalo sa, že to nikdy nebude inak.

O tom, ako som sa z tohto celého uzdravila (ak je vobec možné nemať žiadne následky), by mohol byť samostatný príbeh. Po dlhorocnej neschopnosti nadviazat hlboký a životodarný vzťah s Bohom sa mi to nakoniec podarilo. Boh ma viedol aj cestou uzdravenia, aj cestou odpustenia. Počas tohto procesu som zistila, že je tăžké odpustiť hrozné veci, ktoré vám niekto urobil. Oveľa tăžšie však bolo odpustiť otcovi, čo urobil, a zároveň mu odpúšťať to, ako mi ubližoval na každom súdnom pojednávaní. Ešte tăžšie bolo odpustiť otcovi to, že ma zneužíval, to, že mi včera ubližoval na súde, a to, že na ďalšom súde mi ubliží zase. Bolo to šialene tăžké a bolestivé. Keď som to zvládla, naozaj som mala pocit, že to musí stačiť. Že som urobila viac, oveľa, oveľa viac, než by urobili iní v podobnej situácii. Ale Boh od nás žiada istú dokonalosť, svätoť a bezúhonnosť, ktorá je nad naše sily. V jeden deň mi dal Boh zaujímavým spôsobom vedieť, že chce, aby som sa posunula na ďalší level a začala si otca ctiť. Nahnevala som sa a dala som Mu to najavo. Najprv som si pred Bohom vylievala hnev: To nemyslís väčne, Bože?! Nestačí to všetko, čo som už urobila, koľko slz som vyplakala, koľko krivdy som odpustila? Potom som mu začala predostierať moje zúfalstvo: to predsa nie je možné Bože, ani keby som chcela, tak to nedokážem. Ako si môžem ctiť muža, ktorý mi zobrať všetko a zvlášť moju čistotu, moje detstvo, mladosť, manželské šťastie, ktorý mi priniesol toľko zrady, klamstva, šialenej bolesti, depresií, úzkostí, antidepresív, vďaka ktorému som nebola schopná nadvázovať piateľstva a tak som ostávala sama, ktorý spôsobil, že som sa šialene bála ľudí, ktorí zničili moje zdravé hranice a tak som bola ľahkou koristou pre zlých mužov, ktorých som sa tak bála, že povedať im nie sa mi rovnať hrozbe smrti, ktorý spôsobil, že som nevedela, že moje telo patrí mne a ja tu nie som na napĺňanie potrieb iných, ktorý spôsobil, že v dobe, kedy som sa mala rozvíjať, som prepadal

v škole a sedela v depresiach a nemohla som ísiť na školu, po ktorej som túžila a na ktorú som mala schopnosť, ktorý spôsobil, že dodnes očakávam od ľudí, že ma zradia a ublížia mi, vďaka ktorému sa mi vyvinul dysforicko-depresívny syndróm, čo známená, že mám silné tendencie nahliadať na realitu pesimisticky, ktorý spôsobil, že sa mi nedarí byť takým veselým človekom, akým by som chcela byť, že smútok z toho, čo sa stalo je neustále prítomný v mojich očiach, aj keď by som tam chcela mať radosť, tá je však ľahko dosiahnutelná, ktorý spôsobil, že som musela vychodiť štvorročnú terapiu, že mám 26, ale cítim sa ako 100 ročná a unavená stareňka.. akoby si toto odo mňa mohol chcieť Bože. Nemyslím si, že je možné, aby som si takéhoto otca ctila.

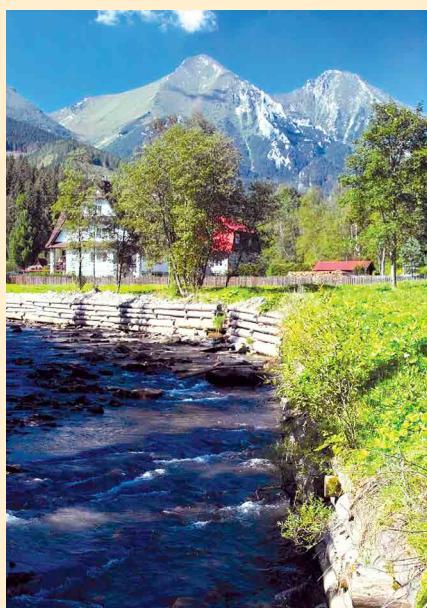
Boh to však urobil. Neviem ako, asi tak, že som sa nechala premeniť. Ukázal mi veci, ktoré som vždy vedela, ale oproti bolesti a problémom, ktoré mi otec spôsobil, sa mi zdali žalostne málo. Začala som ich vidieť a pripisovať im určitú dôležitosť. A tak som si začala môjho otca ctiť.

Začala som si ho váziť za to, že som vôbec otca mala. Začala som byť vďačná, že sa o nás staral, malí sme kde bývať aj čo jest. Že sme mohli chodiť do školy, na krúžky, tábory. Že nás zobraľ k moru, naučil lyžovať, bicyklovať, že sa s nami niekedy hral, že nám povedal, že nás má rád a objal nás, aj keď sa tomu ľahko verí. Že nás brával k starej mame alebo k lekárovi, keď sme boli chorí. Že sa niekedy zaujímal o našu školu a niekedy nám pomáhal.

Že nás viedol medzi kresťanov a záležalo mu na našom vzťahu s Bohom, nech už ten jeho vlastný bol akýkoľvek. Niektoré deti nedostali ani toľko. Nejde o to, žeby som popierala zlo, ktoré napáchal. Z niektorého uhla pohľadu to vyzerá tak, že by nám bolo lepšie, keby sme vyrastali inde, bez neho. Snažím sa však povedať, že si vážim a som vďačná za to dobré, čo nám priniesol.

Tým, že mi Boh dal úctu k môjmu otcovi sa navonok nič nezmenilo. Rátam však s tým, že v duchovnom svete a pred Bohom sa tým zmenilo vela. A o to predsa ide.

Rachel Orvošová

Ako vnímam Boha (diskusia)

Po pári mesiacoch od nášho prestáhovania nám napadla myšlienka zorganizovať verejné diskusné večery o Bohu. Chceme šíriť povedomie o našej práci a vytvoriť priestor, kde ľudia budú chcieť diskutovať o Bohu a kde bude môcť naznieť evanjelium, a chceme budovať vzťahy s ľuďmi. Po pári telefonátov zistujeme, že organizačne to nie je náročné a Múzeum prvého slovenského gymnázia sa stáva mestom, ktoré sa na dve hodiny stane pódiom pre teologické diskurzy. Naším cieľom je osloviť bežného Revúčana, ktorý do kostola chodí z povinnosti, alebo nechodí vôbec. Chceme v ňom rozfúkať plamienok, ktorý Boh vložil do jeho srdca. Túžime v ňom vzbudíť záujem o témy, na ktorých záleží najviac. Chceme ho spoznať a rozumieť jeho pohľadom, problémom a názorom. Chceme hovoriť o Bohu tak, aby to v ľuďoch zanechalo stopy. Informácie o Bohu sú len notový záznam. Prosíme Boha, aby nám aj ostatným dal dar počuť hudbu.

Do spolupráce pozývame všetky cirkevi zastúpené v meste s nádejou, že na stretnutie príde čo najviac ľudí. Téma prvej diskusie je jasné: „Ako vnímam Boha?“ a adventisti, evanjelici, baptisti aj katolíci vysielajú svojho zástupcu. Do diskusie hľadáme ateistu. Nakoniec sa to podarí, je ním sám primátor mesta, ktorý pozvanie prijíma. Pokus nadviazať vzťahy s Jehovovými svedkami nevyšiel. Nemajú záujem zúčastniť sa diskusie v akejkoľvek forme. Už teraz je však zámer čiastočne naplnený. Máme kontakty s cirkevnými predstaviteľmi a mapujeme situáciu.

Ondreho Peťo Orvoša, moderátor, zasiela rečníkom mail s informáciami o priebehu.

Každý z piatich rečníkov si má pripraviť šestminútovú reč. Snažím sa premýšľať, ako to urobiť tak, aby sme neostali len pri obsahu. Čo sa dá o Bohu povedať za šest minút?

Čo sa dá o Bohu vlastne povedať? V ušiach mi rezonuje slávna Augustínova modlitba: „Kto môže o Tebe niečo povedať, Bože? Kto môže o Tebe mlčať?“ O Bohu sa nedá hovoriť.

A nedá sa o ňom mlčať. Teológia je koktanie o Bohu. Čo urobiť, aby ľudia počuli hudbu?

Telefonujem páru ľudom a prosím o rady. Rada brata Pavla Hanesa je vzácná: „Povedz im, že o Bohu sa bez Boha nedá rozmyslieť,“ veta, ktorú sme ako študenti často počúvali.

Spisujem si poznámky a dávam ich dokopy: stretnutie Mojžiša s horiacim kríkom, Pavlova reč v Aténach, Michelangelova predstava zo Sixtínskej kaplnky, lakótska predstava jezuitov, skúsenosť Tomáša Akvinského atď..

Čoskoro mi myslou prechádza kľúčové pozorovanie z teológie: nielen že existujú falošné predstavy o Bohu, ale všetky naše predstavy o Bohu sú falošné. Skutočný Boh nie je ten skrotený kocúr našich kostolov, našich sebavedomých kázní, ten, na ktorého sa odvolávajú náboženskí vodiacia, ten, o ktorom kazatelia zasvätené vysvetľujú, čo si praje a čo si nepraje. Boh je Bohom oveľa tajomnejším, nesmiernejším a mocnejším. Je to Boh, od ktorého závisí ďalší nádych mojich plúc.

Jeho jediný adekvátny opis je, že je neopísateľný. Je to Boh, ktorý vložil túžbu po sebe do tkaniva našich duší. Je viac dôvodom nášho úžasu ako objektom nášho poznania. Ten, ktorý nás pozýva hľadať Ho a slubuje, že každý, kto hľadá, nájde.

Diskusia sa začína. Múzeum má kapacitu sedemdesiat ľudí a takmer každá stolička je obsadená. V hľadisku sú ľudia, ktorých som ešte nevidel. Chodia v skupinkách, intuitívne si sadajú podľa svojich názorov a denomináčnych dôrazov. Dominujú katolíci. Nálada je príjemná. Začíname.

Každý prezentuje svoj pohľad. Evanjelická farárka vystupuje úctivo a dôstojne. Členka adventistov siedmeho dňa hovorí veľmi osobne. Zaujímavým javom je bývalý revúcky kaplán, ktorý veľmi dynamicky opisuje svoj vzťah s Bohom. Primátor opisuje svoje detstvo a hľadá dôvody, prečo v Boha neverí. Po prezentovaní svojich príspevkov je čas na vzájomnú diskusiu.

Peto veľmi objektívne koriguje debatujúcich, dáva priestor na vzájomne otázky a čoskoro zaznejú aj otázky z publiká. Na niektorých tváračach vidno záujem, niekde aj letné úsmevy a jemné prikyvanie.

Po skončení rečníkom dăkujeme, s niektorými tvoríme malé skupinky a diskutujeme o tom, čo bolo povedané. Dostávame spätnú väzbu. Väčšinou veľmi pozitívnu. Nevieme však, aký dopad má takéto stretnutie na životy ľudí. Aký má na naše? Nevieme o nikom, kto by sa obrátil k Bohu. Máme však nádej, že aj takýto večer môže byť malým dielikom vo veľkej skladáčke cest človeka k Bohu. Možno jeden odsek, jedna veta, jedno slovo alebo len samotná atmosféra môže jedného dňa naznieť v ušiach kohokoľvek, kto tam sedel, a priviesť ho k Bohu. Ved' k Bohu viedie toľko ciest, kolko je na svete duší.

Richard Nagypal

Pán života i smrti odvolal bratra kazatele Kristoslava Smilka

Milí bratři a milé sestry ve sborech Bratrské jednoty baptistů, jménem našeho brněnského sboru vám oznamuji, že si Pán života i smrti odvolal do své věčné slávy našeho milého bratra Kristoslava Smilka, dlouholetého laického kazatele a vedoucího sboru. Zemřel po dlouhé těžké nemoci v pondělí 8. dubna 2019 ve věku 90 let. Rozloučili jsme se s ním ve středu 17. dubna v modlitebně Sboru BJB v Brně na Smetanově 20. Vzpomínáme na požehnaný život bratra Kristoslava Smilka a děkujeme Pánu Bohu za jeho službu.

Váš v Kristu Pavel Coufal
kazatel brněnského sboru BJB

DOMŮ

Naplnil se již můj čas.
Po letech těžkých i slavných bojů,
vracím se domů.

Byl hostem jsem na této zemi.

Svědkem svým z milosti své
učinil mne On, dobrý můj Bůh a Pán,
abych o láče Jeho v Ježíši Kristu zjevené
vyprávěl v čase, jenž vyměřil mi On sám.

Dobrý boj jsem bojoval,
za Něj se nikdy nestyděl.
Když v mdlobách klesal jsem,
On sílil mne a podpíral.

Nyní, když pokynul mi,
že čas můj se naplnil, abych domů šel,
vracím se rád,
neboť s Ním budu věčně žít,
Jej vidět tváří v tvář.

Zazněte trouby,
zapějte písň chval,
že smím
cestou vítězů domů jít.

Neplačte, nekvělte, milí moji,
Beránek Boží osten smrti zlomil
a peklu vítězství vzal -
pro mne jiný nastal čas.
Já dnes jen domů se vracím
a vracím se rád.

František Zelinka

Vzpomínka na bratra Kristoslava Smilka

Vděčně a rád se chci připojit krátkou vzpomínkou na bratra Kristoslava Smilka, který zásadním způsobem ovlivnil můj život, náš život - mluvím-li i za manželku, náš život, myslím-li na moji generaci, celý sbor, i celou církev.

S bratrem Kristoslavem jsem se poprvé setkal v roce 1955, před více než šedesáti lety, ještě jako dítě. Posléze jako dorůstající jsem jej začal vnímat jako výraznou osobnost sboru, člena staršovstva, v době mého mládí ve vedení mládeže a potom také jako blízkého spolupracovníka na duchovním poli. Později jsme byli kolegové ve staršovstvu sboru, i jako laičtí kazatelé sboru. Když jsem uslyšel zprávu o bratrově odchodu do nebeského domova, vyojil se mi v mysli nespočet událostí, příběhů, rozhovorů, společných zápasů, společné práce - i manuální, neopakovatelných situací. Protože bych jen stěží učinil správný výběr některých z nich, rozhodl jsem se zformulovat svoji vzpomínku krátkým výčtem toho, co bylo pro bratra tak charakteristické, originální, nezapomenutelné a jedinečné.

Předeším musím podtrhnout to nejdůležitější - bratr je mi vzácným příkladem výrazné biblické postavy - tedy osobnosti formované Kristem, Jeho slovem. Příkladem duchovního vůdce, o kterých mluví apoštol Pavel, když nás vyzývá abychom na ně vzpomínali. Stal se mi jedním z velmi mála duchovních otců, kterému tolik, tolik, záleželo na mém duchovním životě (vývoji). S přibývajícím časem jsem rozpoznával jak zásadní, nebojmí se říci i „rozhodující“, byl jeho vliv a služba v životě brněnského sboru, v životě celého společenství Bratrské jednoty baptistů v České i Slovenské republice. Na mnoha křížovatkách života sboru i celé církve se vždy postavil na tu správnou stranu, ukázal na směr, další cestu - kudy jít dál - má-li být naplněna Boží vůle. To vyžadovalo statečnost, odvahu, nebojácnost, smělost, ochotu nést riziko nepochopení i odmítnutí. Ale bratr Smilek byl také veliký modlitebník - i to patřilo k tajemstvím jeho požehnaného života. Nikdy nechyběl na modlitebních shromážděních sboru, při společných shromážděních se modlival jako první a nebál se mi po shromáždění říci - chyběla mi tvoje modlitba. Bratr žil evangeliem, využil každé příležitosti, aby tu nejdůležitější zprávu předával dál. Žil budováním těla Kristova - církve podle apoštolského výzvy navzájem se povzbuzuje, budte jeden druhému oporou. Bratr Kristoslav byl naším rádcem, zpovědníkem, pomocníkem s Boží autoritou. Všechno plnil podle nároku Písma svatého. Velice rád sloužil slovem Božím, využíval k tomu každou příležitost. Na jeho slovo jsme

se vždy těšili - věděli jsme, že bude trošku jiné ve svém stylu, než tomu bylo u většiny jiných kazatelů. Jeho rčení, jeho zkratky dodnes nic neztrácejí na své originalitě a nenapodobitelnosti, nezaměnitelnosti. Vytvárává úsměv, kterým bratr odlehčoval vážné slovo, ale současně vedly k rychlému pochopení věci, vztíti se do situací bez velkého vyprávění a ztrácení času. Stával jsem vedle něho také v pěveckém sboru, kde jsme oba zpívali bas.

Musím zmínit to, že bratr byl velmi praktický člověk. Vždy si uměl poradit. Byl nesmírně obětavý, houzevnatý, pracovitý, neúnavný. Když to jiní vzdávali, on uměl ještě přidat. Bylo tomu tak proto, že bratr Kristoslav měl vizi - a za ní uměl jít. Realita ukázala, že své vize dotahoval do konce. Bez něho by se neodehrála celá řada významných událostí života sboru a církve. Pán Bůh sám používal bratra jako účinný nástroj ve své ruce.

Bratr Kristoslav pozitivně ovlivňoval nelehká jednání celé církve, a to nejen svou přirozenou autoritou, ale jako člověk oddaný Božímu dílu. I za to mu zůstanu natrvalo vděčný, neboť to jsem si zvláště uvědomoval během svého působení ve funkci tajemníka BJB.

Bratr uměl jedinečně vyčistit to, čím kdo procházel, jaká měl trápení, co potřeboval. A v návaznosti na to uměl být velice otevřený, upřímný, ale také nesmírně velkorysý, když vycítí, že je potřeba pomoci.

V této souvislosti chci podtrhnout ještě další vlastnost. Snahu pomoci těm, které již některé oděpsali. Bratr byl neskutečně důvěřivý k lidem. Úžasná vlastnost, dnešní společností hodnocená především jako slabost. Ale to byla důvěra, kterou dnes musím označit jako křistovskou. Myslím tím i na Kristův vztah k učedníku Petrovi. Bratr raději riskoval obrovské zkłamání, a ono to nejednou přišlo, než aby naznačil jakoukoli špetku nedůvěry předem.

Bratr Kristoslav byl také nesmírně skromný člověk. Vzpomínám na to, že příliš neobliboval společenské oficiality, když se jednalo o jeho osobu, nikdy nemluvil o svých nemalých pracovních úspěších a oceněních, kterých se mu po zásluze v oboru textilního průmyslu dostalo.

Na závěr chci citovat jedno slovo Písma: apoštol Pavel prosí - žádáme vás, abyste uznávali ty, kteří mezi vámi pracují, jsou vašimi představenými v Kristu, a napomínají vás. Velmi, velmi si jich važte a milujte je pro jejich dílo. To jsem prožíval, když jsem směl stát vedle bratra za jeho života, to prožívám zvláštním, intenzivním způsobem i dnes.

Nevím, čím byli vedeni rodiče bratra Kristoslava, když mu dávali jméno. Vím však jedno, bratr jej naplnil beze zbytku.

Celým svým životem slavil a oslavil Krista, Jeho jméno, které je nad každé jméno, o kterém bratr Kristoslav vždy svědčil slovem i celým svým životem: **Ježíš Kristus je PÁN!**

Jan Titěra

Já a můj dům budeme sloužit Hospodinu

Bratr Kristoslav Smilek se narodil se dne 3. 8. 1928 v Horním Jelení u Pardubic jako čtvrté dítě z pěti (první dítě zemřelo jako nemluvně). Měl tři sourozence – dva starší bratry - Vladimíra a Jaroslava a jednu mladší sestru Martu. Rodina měla živnost – řeznický a uzenářství. Jeho otec Ferdinand Smilek zemřel v 50 letech (v tu dobu měl Kristoslav 11 let) na onemocnění plic a matka zůstala na řeznickou živnost a výchovu čtyř dětí sama. Pomáhal jí nejstarší syn Vladimír a rodina její snachy Květy – manželky Vladimíra, která soucítila s mladou vdovou. A samozřejmě do pomoci byly zapojeny všechny děti nevyjímaje Kristoslava. Dětství a dospívání Kristoslava i přes tyto okolnosti probíhalo v pokojné rodinné atmosféře.

Byl zapřážen do domácnosti a pomoci v řemeslu, rád vzpomínal na různé historky. Po duchovní stránce to podle jeho slov nebylo slavné, protože ve shromážděních místo poslouchání Božího slova četl rodokapsy. Pána Ježíše Krista přijal v roce 1947 po čtrnácti biblické hodině, na které sloužil bratr Emil Král z Bratislav.

Po shromáždění s ním bratr kazatel hovořil a položil mu otázku, zda již přijal Pána Ježíše a Kristoslav tak učinil.

V letech 1943 - 45 absolvoval Baťovu školu práce ve Zlíně, znamenalo to denně 10 hodinové zaměstnání (šest hodin práce a čtyři hodiny studium). Vyrážení z bezpečného domova v něm posílilo touhu po Božím slovu s každodenní modlitbou.

Dále v letech 1945 – 1949 studoval v Brně na střední průmyslové škole textilní. První dva roky po ukončení středoškolského studia pracoval v podniku Vigona ve Svitavách. V roce 1951 se rodina odstěhovala do Brna, kde začal Kristoslav pracovat v textilním podniku Vlněna, zprvu jako mistr barevný a pak jako vedoucí útvaru technické kontroly. V letech 1964 – 1967 studoval podnikový institut Vlněny – textilní technologie a po r. 1968 pracoval jako vedoucí provozu úpravy.

Opakovaně odmítal vstoupit do KSČ, a přesto se Pán Bůh postaral o jeho odborný růst a ochranu od zlých lidí, kterým byl jako praktikující křestan trnem v oku.

V zaměstnání mohl sloužit řadě lidí, přicházejících z vězení, pomáhal jim zařadit se do života a vedl je k Pánu Ježíši. Ve Vlněně vytrval 39 let až do důchodu.

V roce 1949 se oženil s Dagmar Kůrovou a měl s ní tři děti – syna Kristoslava, dceru

Dagmar a syna Pavla. Manželka byla přes své mladí vynikající matka a hospodyně. Zemřela ve 29 letech na nádorové onemocnění, dětem bylo 12, 10 a 8 let, Kristoslavovi bylo tehdy 33 let. Veškerou svoji energii i čas věnoval duchovní službě ve sboru, byl také plně vytížen

výchovou dětí a náročným zaměstnáním. Vychovával děti sám, s pomocí své matky, která se do Brna přestěhovala. Také pomáhal rodina švagra, která bydlela ve stejném domě.

Po smrti své manželky se za děti intenzívne modlil a vedl je svým příkladem k víře v Boha a k tomu, aby se staly jeho spolupracovníky na Božím díle: plně se zapojily do mládeže, do sborového života včetně brigád, prací, konferencí, modliteb, aby našly svou vlastní službu... Modlil se, aby si našly věřící partnery a poté za obrácení vnuků a pravnuků... Pán Bůh mu požehnal šesti vnukům a dvaceti pravnoučatům.

Již v době svých studií, po přistěhování do Brna v r. 1945, se zapojil do činnosti brněnského sboru BJB (účastnil se života mládeže i pravidelných shromáždění). Jeho duchovní život byl formován sborem, do něhož se zapojil. Zvláště se uplatnil vliv manželů Tetových.

Kristoslava i Dagmar hľuboce oslovil zvláště Žalm 32,5: „*Svůj hřích jsem před tebou přiznal, svou nepravost jsem nezakryval, řekl jsem: „Vyznám se Hospodinu ze své nevěrnosti. A ty jsi ze mne sňal nepravost, hřích můj.*“

Prožili hlubší duchovní zkušenosť a celé vydání se Bohu.

Důležitým momentem v tvárnění duchovního života jeho i celého sboru byl příchod bratra kazatele Pavla Titěry a jeho manželky Evy s důrazem na evangelizaci.

Jazykové znalosti manželů Titěrových a sestry Šimánkové umožnily překlady zahraniční literatury nebo zvaní zahraničních hostů, což bylo zdrojem nových duchovních impulzů. Kristoslav pracoval při svém civilním zaměstnání jako laický kazatel baptistického sboru zastupující kazatele Pavla Titěru. Sloužil také pravidelně na kazatelských stanici sboru (v Křidlech, Hraběticích, Dunajovicích). Byl členem a později předsedou staršovstva brněnského baptistického sboru. Současně vedl nedělní besídku, dorost a později mládež, mnohým se stal duchovním otcem. Se sestrou Olgou Jílkovou se zúčastnil semináře o službě dětem a mládeži v Bratislavě, kde ho velice osloivila myslenka: ...postarejte se o děti a za pár roků uvidíte výsledky...

Tyto výsledky se dostavily v roce 1969 na

konferenci mládeže v Liberci. Z Brna se jí zúčastnil plně obsazený autobus a na konferenci se víc než 50 mladých lidí rozhodlo pro Pána Ježíše Krista.

Tím se prohloubila práce s mládeží a bratr získal mezi obrácenými řadu spolupracovníků. Kristoslav měl široké pastorační srdce, věnoval se mnoha lidem, a to nejen duchovně, ale i praktickou pomocí.

Aktivně se zapojoval a vedl ve sboru různé stavební práce. První rekonstrukce sborových prostor proběhla v letech 1971-1972. Měl hlavní podíl na získání a rekonstrukci sborové chalupy na Damašku na Pusté Rybné v roce 1980. Plně se také zapojil do

druhé přestavby modlitebny do stávající podoby v letech 2003-2006, kdy mu již bylo kolem 76 let.

Kromě toho od r. 1975 pravidelně sloužil Romům. Bylo to zprvu vyučování dětí, potom jejich rodičů. Někteří z nich uvěřili v Pána Ježíše a stali se členy sboru.

V roce 2000 byl hlavním iniciátorem vzniku občanského sdružení ODEL HIN DROM (Bůh je cesta), které působilo asi do roku 2012.

Bratr Kristoslav stál také na počátku služby v Blansku, kam pravidelně jezdil sloužit a konat pastorační práci až do založení místního sboru.

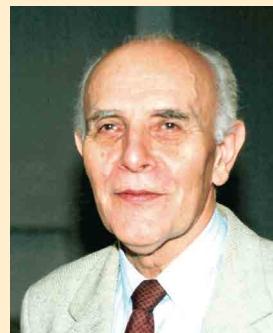
V 65 letech uzavřel manželství s Marií Nováčkovou, povoláním lékařkou. I přes velký věkový rozdíl měli oba jistotu, že tento sňatek je Boží vůl pro jejich život. V manželství spolu prožili bez měsíce 25 let a byli si navzájem velkou oporou a pomocí.

Do druhého manželství vstoupili se stejným veršem, jaký měl Kristoslav v prvním manželství: Jozue 24,15 „Já a můj dům budeme sloužit Hospodinu“. Tak spolu sloužili – návštěvami, pastoračními rozhovory, modlitbami...

Od roku 2012, kdy byl poprvé hospitalizován, se zdravotní stav Kristoslava postupně zhoršoval, trpěl nevyléčitelnou, progredující nemocí mozku, která postupně omezovala jeho hybnost, soběstačnost, řeč i další mozkové funkce. Byl postupně stále více závislý na péči druhých – své manželky, rodiny a dalších obětavých sester ze sboru, také na péči křesťanské Domáci agentury Betanie. I při své nemohoucnosti byl příkladem trpělivosti, tichosti a pokoje, všichni kolem ho měli rádi a rádi o něj pečovali. Po dobu nemoci byl asi osmkrát hospitalizován a po intenzívních modlitbách bratří a sester se znovu vrátil domů. Celou dobu se za něj i za jeho manželku a rodinu mnoho lidí modilo. Po dobu jeho nemoci prožil řadu zázračných zlepšení, manželka prožila řadu až zázraků s Boží pomocí, péčí, vedením při shánění pečovatelek, různých pomůcek i finančního zajištění.

Zemřel pokojně v domácím prostření za přítomnosti svých blízkých dne 8. dubna 2019 ve věku 90 let.

Rodina Smilková

Vyjadrenie Rady BJB v SR ku knihe S. Miháľa: Príchod Syna človeka

Motto: Tit 2,11-13 (skrátená verzia)

Drahí bratia a sestry, kazatelia a starší zborov BJB. V posledných mesiacoch a týždňoch ste mnohí vo svojich poštových schránkach našli knihu od Sergeja Miháľa Príchod Syna človeka. Obsah tejto knihy naštartoval diskusiu, či už na úrovni osobnej alebo aj v rámci našich cirkevných zborov; kniha spôsobila určitú polarizáciu názorov a znepojila mnohých čitateľov Biblie... My, ako Rada BJB pozorne sledujeme toto dianie, a tak sme sa rozhodli, že vám napíšeme stručné vyjadrenie, v súlade s naším porozumením Písma v tejto otázke.

1. Pozitívna stránka tejto knihy: Táto kniha chce byť pre Cirkev Kristovu akýmsi „mementom“ či zastavením, pripomnenutím pútnického charakteru nášho života, že tu nemáme trvalé mesto, ale že v časoch, v ktorých žijeme, potrebujeme s nadšením pozdvihnuť svoje hlavy hore k nebesiam, tam, kde je naše občianstvo, odkiaľ i nášho Spasiteľa Ježiša Krista očakávame (Žid 13, 14; Fil 3,20). Burcuje veriacich v Krista k pripravnosti na príchod Ježiša Krista pre svoju Cirkev a chce v Cirkvi Kristovej - v našej generácii vyvolať túžbu k volaniu: „Príď, Pane Ježišu!“ (Zj 22,17). Toto samozrejme oceňujeme.

2. Teologické problémy tejto knihy. Na druhej strane nemôžeme prehliadnúť skutočnosť, že v tejto knihe nachádzame tvrdenia, náuky a postoje, v ktorých je podľa nášho porozumenia Písma zrejmé, že v mnohých aspektoch nie sú v súlade s celkovým učením Písma. Spomenieme tu veľmi stručne iba niektoré z nich:

- Autor dáva dohromady podobenstvo „o desiatich pannách (Mt 25) a popis siedmich zborov z knihy Zjavenia - Filadelfiu a Laodiceu a tvrdí, že skutočná Cirkev Kristova je rozdelená na dve skupiny: Päť mûdrych panien to je Filadelfia, cirkev, ktorá je odovzdaná svojmu Pánovi, žije v čistote a posvätení ... Predstavuje časť Cirkvi, ktorá bude uznaná za hodnú, byť vychátená k Pánovi a bude na večeri svadby Baránkovej... Päť nemûdrych či bláznivých panien je taktiež skutočná Cirkev (Laodicea), ktorá Božie slovo neposlúcha, dáva dôraz na požehnania v tomto živote... mieša sväté s nesväтыm, svätosť s hriechom sveta. Tieto nemûdre panny, keďže nemali oleja, nemali odovzdanosť Pánovi a nečakali svojho Ženícha v čistote a posvätení, nevojdú na večeru svadby Baránkovej. Napriek tomu, že odmietli prijať pozvanie na svadbu Baránkovu, budú spasení... V ohni veľkého súženia dostanú druhú šancu a tento „olej“ si kúpia... a zaplatia to svojím životom... (str. 52-55). Vnímame, že takéto učenie... je nebiblické... Podľa slov samotného Ježiša Krista, tí, ktorí Ho milujú, zachovávajú Jeho slovo a žijú

v poslušnosti Jeho Slova (J 14,15). Podobne hovorí apoštol Ján, že tí, ktorí hovoria, že sú kresťania, ale žijú v hriechu, nimi nie sú, nikdy nepoznali Boha (J 3,6). Práve deň vychátenia ukáže, že sice žili spolu s nami, hrali sa na kresťanov, ale nikdy nezdieľali s nami spoločenstvo /a s Kristom/ (J 1, 2, 19). Ježiš tým, ktorí raz zmeškali vojsť s Ním na večeru svadby Baránkovej, nepovedal, že... pojedete do veľkého súženia... ale „odstúpte odo mňa, činitelia neprávosti... nepoznám vás...“ (Lk 13,25-27) a „nikdy som vás nepoznal“ (Mt 7,23).

Ziadna druhá šanca! Učenie o druhej šanci je učenie o „lacnej milosti“, že môžeme hrešiť na úkor Bozej milosti, čo je proti Rim 6,1-2 a samozrejme proti učeniu Písma ako celku.

- Potopa za doby Noacha vraj priniesla spásu mnohým (str.127-131). Podľa autora potopa sveta nebola iba o záchrane 8 ľudí v korábe (čo je proti 1P 3,20), ale mala „spasiť aj tých, ktorí si potrebu svojej spásy uvedomili až v totálnom súžení“ ... Hoci neverili Noachovi ani Bohu počas celých 120 rokov zvestovania Bozej spravodlivosti, dosťali šancu po tom, ako Boh zavrel dvere milosti... V súžení potopy tisíce z týchto ľudí činili pokánie a volali k Bohu...

Toto vraj popisujú slová 1P 3,18-20. Preto Ježiš po svojom zmŕtvychvstaní „kázal“ týmto duchom, ktorí kedysi v tele - za čias Noacha - nepočúvali Boha... Keď prišla potopa, mnohí z nich vraj robili pokánie... Boh to videl, a preto im teraz poslal svojho Syna. Takéto tvrdenie je v protiklade k celkovému učeniu Písma, proti slovám Žid 11,7, kde sa hovorí, že Noach svojou vierou odsúdil svet a nie, že ich súženie potopy prinútilo k pokániu.

Rovnako sa v Lk 17,27 hovorí, že vody potopy zahubili všetkých. Podobne v 2P 2,5 sa hovorí, že Boh neušetril vtedajší svet, iba Noacha (a jeho rodinu – 8 duší 1P 3,20).

- Učenie, že diabol je ešte stále v nebi, a preto veriaci v Krista nemôžu ísi do neba - Zj 12,10-12. Podľa autora, diabol je ten, „kto združuje“ Cirkev, a preto nemôže byť zatiaľ vychátená, pokým diabol nebude vyhodený z neba na zem. Až vtedy bude dokončená príprava nášho miesta v nebi a nastane nás odchod do Otcových príbytkov (str. 79). On je zatiaľ prekážkou našej prítomnosti na nebi str. 81. Kým je Cirkev na zemi, diabol nemôže byť vyhodený z neba... str. 81.

Toto tvrdenie stojí v protiklade s mnohými odsekmi Písma (Iz 14,12; Mt 4; 1P 5,8) a taktiež proti slovám Pána Ježiša, ktorý poviedal: „Hľa, ja som videl satana, ako padol z nebies ako blesk z neba“ (Lk 10,18). Vyvstávajú otázky, že ak zatiaľ veriaci v Krista nemôžu ísi do neba, lebo je tam diabol, tak kam idú tí, ktorí vo viere v Krista zomriejú? A čo slová Pavlove, že vieme, že keď

sa tento nás pozemský dom tela zborí, máme stavanie od Boha, dom Božou rukou učinený, v nebesiach (2Kor 5,).

Napriek mnohým pozitívnym veciam v službe brata Sergeja Miháľa, vzhľadom na hore uvedené (a aj iné) teologicke problémy a dôrazy a skutočnosti v jeho živote a službe... nemôžeme jeho knihu a jeho službu odporúčať a podporovať. Preto vás chceme vyzvať k opatrnosti a modlím sa, aby nám všetkým Pán dal mûdrost Ducha svätého a odvahu viery k rozsudzovaniu týchto skutočností vo svetle Písma.

Darko Králik, Rada BJB v SR

Proč s velkou vděčností vzpomínám na své věřící rodiče

Uplynulo už 15 let od smrti maminky a 22 let, co zemřel tatínek. V dnešní době ne pro každého syna a dceru jsou jeho rodiče výjimeční jako pro mne. Jen krátké ohlédnutí za jejich životem. Oba pocházelí z chudé víceročné rodiny. Maminka vyrostla ve věřící rodině - uvěřila ve 12 letech. Tatínek uvěřil až před válkou (1938). Přes válku si vyměnili několik dopisů. Po válce se setkali ve Vsetíně na konferenci a na podzim se brali. Dvěma, ne zcela zdravým lidem, dal Pán Bůh po třicítce ještě 4 děti. Statečně bojovali s těžkými situacemi v padesátých letech. Ale nejvíce na kolenu bojovali za víru nás dětí. Až dospěl jsem si uvědomila, jak je těžkostí vnitřní proměny na bezelstné a při tom moudré Boží děti. Uměli se radovat z malých věcí. Závěr života prožili spokojeně přes slabost těla, ale s jasnou myslí. Pro ně bylo satisfakcí za všechny těžkosti, že všechny děti patří Pánu Ježiši a slouží Mu.

Dnes považuju za výsadu, že jsem je oba mohla doopatrovat. Tatínek, čím byl starší, tím byl Pánu blíž. Když zemřel, už jsem nebyla obklopena jeho modlitbami. Oba zemřeli v mém domě za naší přítomnosti.

Výsledky oceňují, že před námi, dětmi, nikdy nemluvili špatně o bratrech a sestrách.

O to víc se modlili. Kéž je nám Pán milostivý, abychom se nestali žalobci a soudci svých duchovních sourozenců. Na nás všechny má kdo Bohu žalovat a Soudcem je pouze jediný - Bůh.

D. Hýsková

Ušité na míru

„Těm, kteří vytrvalostí v dobrém jednání hledají nepomíjející slávu a čest, dá život věčný“ (Ř 2, 7).

Pán žádá, aby byl v mém životě na prvním místě: Dejte mne na první místo.

Zvláštní je, že pokud chci, aby mi šaty dobře „padly“, musím si je ušít na míru buď sama, nebo si je nechat ušít. Přemýšlím o střihu, barvě, délce, šířce a také o ceně, zatímco o vnitřní části mé osobnosti takto nepřemýšlím. Neuvědomují si plně, že Pán Bůh má pro mne každý den Slovo na míru, přesně pro mne, aby mi dobře „padlo“ a proměňovalo mne podle Jeho vůle.

On mi připravil nové šaty, které budu jistě potřebovat a o barvu ani cenu se nemusím starat! Je už za mne zaplaceno!

Tak Pán Ježíš Kristus ve své milosti připravil pro nás sbor v Blansku dobré učitele také „na míru“, přesně pro naše společenství. Ale zásadně nás všechny ovlivnil a k Pánu Bohu nasměroval nás první učitel - bratr kazatel Kristoslav Smilek.

Co si pamatujeme?

Již před 27 lety nám nás br. kazatel Kristoslav Smilek ve sboru často připomíнал, jak je důležité, dát první místo Pánu Bohu.

Říkal: „Právě tehdy, když mám před sebou nejvíc úkolů, udělám si nejdřív čas na pořádné čtení Božího slova a modlitbu. A potom mi jde práce rychle od ruky.“

Tenkrát jsem to chtěla vyzkoušet a dnes vím, že je to naprostá pravda. Pán Bůh dovede upokojit moje srdce, dá mi novou sílu a potom mohu v klidu pracovat a myslet.

Když na tuto radu zapomenu a pracuji ze svých sil, nejde mi to a moje práce nestojí za nic. **Boží Slovo čti pravidelně a pořád ně.** Nestačí jedna kapitola.

Nezanedbávejte společná shromáždění

Dnes nepůjdu do sboru. Vždyť si mohu doma také udělat pěknou chvilku s Bohem. Tak někteří ospravedlňujeme svou lenost.

Pokud nechci k Pánu a ke svým bratrům a sestrám, nejsem v tu chvíli v Jeho blízkosti, ale prosazují svoji vůli. Někdy nechodím delší dobu a potom se těžko vracím zpět. **Pokud se doutnající polínko dostane z kruhu ven, za nějaký čas uhase utoplne.**

Také tento příjem nám bratr kazatel ukazoval.

Modli se a pracuj

Je až neuvěřitelně, kolik práce bratr zvládl. Na brigádě na Pusté Rybné dokázal svou vytrvalou prací a silou zahanbit i mládež. Učil nás, jak je důležité modlit se stále. Když se zpětně dívám na jeho život, vím, že se takto modlil. Modlil se nejen za sebe a svoji rodinu, ale za nás za všechny. Jsem mu za tyto modlitby velmi vděčná.

„Stůl je prostřen, večeře je přichystána!“ (LK 14, 18)

Jmenované podobenství nám říká, že když nastal čas večeře a stůl byl prostřen, nikdo

Kristoslav Smilek,
někdejší kazatel sboru
v Blansku

se neukázel. Když se služebníci dívali směrem k cestě, neviděli nikoho přicházet. Pán doufal, že všichni pozvaní zanechají všechno, aby přišli včas a napojatě očekávali společenství s velkou radostí. Ale nikdo nepřišel. Ptám se tě: Jak by ses asi cítil, kdybys uvařil skvělé jídlo, pozval hosty, kteří by ti slíbili, že přijdu, ale až by bylo všechno uvařeno a prostřeno, nikdo by se neukázel? Nebral bys to jako naprosté odmítnutí – jako znamení, že o tebe pozvaní hosté nemají rájem? Nebylo by ti z toho smutno? Tento Pán se rozhodl vyslat služebníka, aby jeho pozvaným hostům připomněl, že vše je již připraveno. Byla to poslední výzva: „Večeře je přichystána. Proč jste nepřišli?“

Písmo nám říká: „A začali se jeden jako druhý vymlouvat...“ (Lk 14, 18).

Jak často jsme se vymlovali a to k nám br. Smilek přijízděl z Brna pravidelně každou neděli a jeden den v týdnu. Vždy měl pro nás připraveno Slovo Boží.

„Všem jsem se stal vším, abych získal aspoň některé“ (1 K 9, 22).

Tak by se dala charakterizovat služba bratra Kristoslava Smilka. Byl skvělým kazatelem evangelia. Věrně sloužil, kde jen mohl. V našem sboru v Blansku sloužil mnoho let především zvěstováním evangelia a vyučováním nás všech. Vyznačoval se vytrvalostí a trpělivostí. Byl vysokou autoritou, ale pokorný, obětující se za druhé a moudrý.

Navštěvoval rodiny, povzbuzoval, věnoval

se potřebným, pomáhal, vytrvale se modlil za nás všechny, navštěvoval nemocné. Ve sboru otevřel Bibli a učil od začátku do konca svým neopakovatelným způsobem.

Takto jsme si zapamatovali hodně věcí.

Podepíral nás věrně na cestě víry i v mnoha nepochopeních a třeba i našich (mých) sklouznutích (Ž 71, 5) a (1 K 1, 30).

Skvěle doveďl věst rozhovory. Dovedl odpoutět. Vždy ukazoval, jak se konkrétně zas postavit na správnou Boží cestu, směrující do Božího království. Vždy ukazoval na moc Pána Ježíše Krista, který nás pevně drží a nikdy nepustí a jemuž můžeme důvěrovat za jakýchkoliv okolností, smíme se Jej držet, ať se děje, co se děje. A že se toho u nás dělo hodně! Byl u všeho přítomen, posiloval nás ve víře, podpíral. Za toto vedení sboru a za ukázkou pevné jistoty v Kristu jsme a budeme bratřovi Smilkovi nesmírně vděční. Toužíme předávat další generaci všechno, co jsme se naučili, aby se u nás ten „řetěz víry“ nepřerušil.

Děkujeme Pánu Bohu, že jsme bratra mohli na této zemi osobně poznat a vidět jeho příklad. V listu Židům je napsáno: „**Mějte na paměti ty, kteří vás vedli a kázali vám slovo Boží. Myslete na to, jak dovršili svůj život a následujte je ve víře**“ (Žd 13, 7-8). Ano, mohu mluvit za sebe i za naš sbor, že službu bratra Kristoslava Smilka budeme mít na paměti stále. Byl to dobrý vůdce.

Marie Horáčková

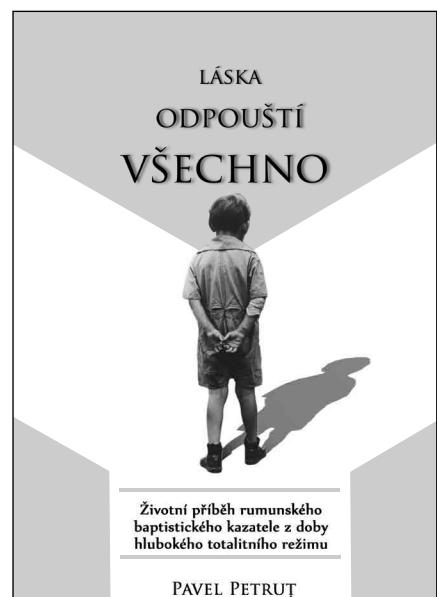
Nová kniha

Nová kniha s názvem **LÁSKA ODPOUŠTÍ VŠECHNO**, popisuje životní příběh rumunského baptistického kazatele Pavla Petru, který v době hlubokého totalitního režimu okusil společně s celou svou rodinou na vlastní kůži hrůzy komunismu, a to jen proto, že byl kazatelem Evangelia. Zároveň také zažil obrovskou Boží milost a lásku, která dopustila ale neopustila.

Kniha má 105 stran včetně 50 fotografií. Doporučená cena: 120 Kč. (5,-Euro) + poštovné.

Knihu přeložil, doplnil a v ČR vydal bratr kazatel Alois Boháček.

V případě zájmu kontaktujte přímo jeho na emailovou adresu: bjbas@seznam.cz nebo na telefonní číslo: +420 723 224 082.

Náš sbor v Kristových letech

Baptistický sbor v Litoměřicích založili L. Bureš a E. Volanský s několika dalšími již na podzim roku 1945. Po nástupu komunismu v roce 1948 některé rodiny emigrovaly a sbor početně oslabil. V padesátých letech byl kazatel Ludvík Bureš zatčen a na tři roky odsouzen do vězení. Mezitím početně vzrostlo shromáždění baptistů v Lovosicích a litoměřičtí byli státní správou zařazeni jako stanice lovosického sboru.

To se změnilo až 9. dubna 1989. Při příležitosti otevření přestavěného kostela nám osobně přítomný krajský církevní tajemník slavnostně oznámil, že od 1. dubna je naši litoměřické stanici lovosického sboru umožněna systemizace jako samostatného sboru. Aby prý byly počty členů vyváženy, byla k nám přiřazena také sborová stanice Děčín – Křešice. Osamostatnění předcházela řada jednání. Nejprve na celosborové schůzi na jaře roku 1988 v Lovosicích a následně jsme zaslali žádost Ústřední radě Bratrské jednoty baptistů k vyřízení na státní správě. Po složitých jednáních tajemníka Jana Pospíšila a předsedy ÚR BJB Pavla Titery jsme na sklonku roku 1988 vytušili, že nám bude vyhověno, za podmínky, že nebudeme mít požadavek na státní plat kazatele. Řešili jsme, kde najít kazatele a brat M. Jersák navrhl oslovit tajemníka ÚR BJB Jana Pospíšila. Modlili jsme se za to a záhy získali jeho příslib. Již od poloviny roku 1988 dojížděl s početnou rodinou na vikendy do Litoměřic a od července 1989 oficiálne administroval náš právě osamostatněný sbor.

V té době ještě nikdo netušil, že koncem roku komunistická strana a vláda podlehne tlaku „sametové revoluce“. Sbor byl po skončení přestavby kostela připravený pracovat na duchovní poli. Uvědomovali jsme si, že porevoluční období je mimořádná příležitost pro zvěstování evangelia také mimo prostory právě otevřeného kostela. Záhy vyvstala potřeba samostatného objektu pro misijní a sociální práci. Pán Bůh připravil okolnosti k zakoupení někdejšího kláštera klarisek, stojícího přímo u kostela. Následovala další náročná rekonstrukce. Toto dílo však přineslo velké požehnání. Jedenáct let tu působilo v mnoha rozmanitých činnostech občanské sdružení BETHEL a nyní pronajímáme budovu k sociálním službám Naději. Téměř pětiletá obětavá a intenzivní práce kazatele J. Pospíšila přinesla radost z nově obrácených mladých lidí. Jeho kázání byla laskavá, ale přísně biblická a nechávala vždy prostor pro působení Ducha svatého. Často se v neděli na výzvu obraceli další lidé ke Kristu. Každoročně se konalo několik evangelizací. Sbor se rozrostl o téměř 40 nadšených mládežníků. Do sboru přišli také první misijní pracovníci z USA.

Intenzivní práce přinesla své ovoce. Počet členů se zdvojnásobil. Rozvinula se i práce v Děčíně - Křešicích, kde uvěřila také řada nových lidí. První kazatel znova vzniklého sboru pokřtil v letech 1989 až 1994 celkem 56 osob. Na jeho nástupci Jaroslavu Polohovi pak byl nelehký úkol všechny duchovně budovat a pastorovat. Za 10 let pokřtil 26 osob.

Od roku 2004 do nástupu kazatele Milana Kerna roku 2008 sloužilo ve sboru slovem staršovstvo. Nyní prožíváme devátý rok s kazatelem Jaroslavem Plevou. Sbor posílilo několik rodin z ECM a ze sboru YCHTHIS, ale několik rodin také k naší lítosti odešlo. Pán také do sboru přidal několik mladých rodin, které se sem přistěhovaly za prací.

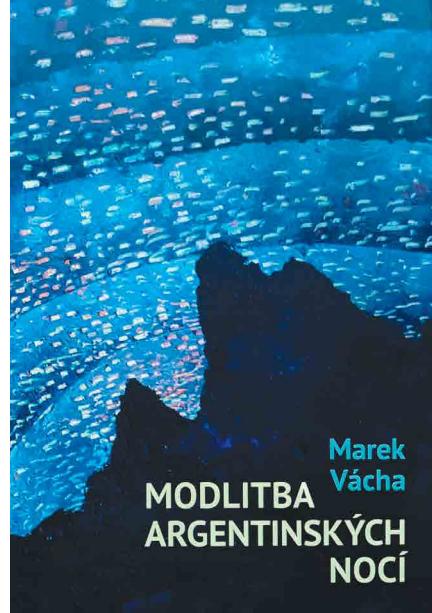
V přehlídce třiceti let běhu času je přes lidskou slabost a nedokonalost těch, kterým bylo Boží dílo svěřeno, zřetelně vidět Boží zehnání. Jemu samému patří vdečnost a sláva, tak, jak jsme to před 30 lety vyjádřili nápisem v modlitebně.

V Písmu čteme, že když byl Ježíš asi ve třiceti letech, počal naplně plnit své poslání. Pokud bychom to vztáhli na sbor, máme to nejlepší ještě před sebou.

Slavnostní shromáždění k tomuto výročí svoláváme na 9. červen 2019.

Každý, kdo má - nebo během uplynulých 30 let měl - něco společného s litoměřickým sborem je srdečně zván na dopolední bohoslužbu a odpolední zahradní páry k rozhovorům, svědectvím a vzájemnému sdílení.

Vlastimil Malý, BJB Litoměřice

Marek Vácha je v súčasnosti môj oblúbený autor. Ako prvú knihu som prečítala *Modlitbu argentínskych nocí*. Knižka, ktorá sa možno začala na výlete v argentínskych horách, kde autor zistuje, že pocit človeka voči Bohu sa radikálne mení, keď je sám v divočine: „*Bůh je v argentínských horách nějak blíz, není to ten domestikovaný Bůh našich kostelů, našich sebevědomých kázání, Bůh, kterým se zashtítíti ti či oni náboženští vůdci k podpoře těch či oněch idejí, Bůh, o kterém hlasatelé zasvěceně vysvětlují, co si přeje a co si nepřeje, Bůh, jehož úrady interpretují hierarchové etabluovaných církví, Bůh dobré situovaných teologů.*“ *Bůh argentínských nocí* je *Bůh mnohem tajemnejší, nesmírnější, mocnější, Bůh, na němž závisí přežítí a neprežítí.*

Teprve v naprosté samotě v horách poutník pochopí, co znamená, že v něm žijeme, pohybujeme se a jsme, dýchame jej, jsme v něm ponorení a On si nás tvaruje...

Jeho úvahy o rôznych aspektoch kresťanskej viery sú svieže, čerstvé, filozofické a zasadene do súčasnej atmosféry cirkvi. Náboženstvo preňho nie je súbor poučiek, názorov, ale „náboženství je vzduch, ktorý dýchame, spôsob, ktorým jsme na světě, oči, kterými vnímáme svět.“ Píše o ľudskej hriešnosti, najej neschopnosti ju nadobro vykoreniť z nášho života, píše o tom, ako nás to ubíja, a načrtáva možné východiská, ako sa tým nedat znechutíti, ako sa nenechať hriechom odrezati od Boha, pretože to sa nám často stáva v našich predstavách o zbožnosti.

Píše o zážitkovom kresťanstve, o trende, ktorý si našiel miesto aj v našich laviciach, a priopomína, že náš vztah s Bohom nie je

Témata vydání časopisu Rozsévač/Rozsivevač 2019

Téma roka 2019: Já jsem tvůj Bůh.../ Ja som Pán, tvoj Boh...

Číslo 7/8 2019 – ...nezabiješ!

Číslo 9 2019 – ...nescudzoložíš!

Číslo 10 2019 – ...nepokradneš!

Číslo 11 2019 – ...nevyslovíš krivé svedectvo proti svojmu blížnemu!

Číslo 12 2019 – ...nepožiadaš!

Uzávěrka 10. 5. 2019

Uzávěrka 10. 6. 2019

Uzávěrka 10. 7. 2019

Uzávěrka 10. 8. 2019

Uzávěrka 10. 9. 2019

Inzerát

Nabízí ubytování v rodinném domě pro 6–8 osob, v podhůří Jeseníků v obci Vlkýřovice, na vlakové trase Olomouc - Kouty nad Desnou. Blízko do hor (jde v zimě, turistika i cyklo v létě). Možnost parkování na pozemku.

Více informací na tel.: + 420 608 451 995, e-mail: vera.jersakova@centrum.cz

Věra Jersáková

pre nás pocit ani zážitok a že do kostola sa nám chcieť chodiť nemusí, dôležité však je, či napriek tomu pôjdeme. Neobchádza ani aktuálne témy ekológie, miesto človeka na zemi a jeho povinnosť sa o ňu starať. Tento vzťah opisuje originálne a cez biblické východiská a po prečítaní tejto kapitoly sa človek už nemôže viac pozerať na seba ako na element mimo prírody: „Myslím, že je to jinak, jsme časti prírody, nikoli mimo ni.“ Píše o tom, ako mať ľudí v láske, i keď sú nám nepríjemní, ako v nich vidieť obraz Boží. Píše o tom, že Boh nie je ružový a ani život s Ním, a že niekedy strácame slová aj pôdu pod nohami a nevieme, tak ako Jób, kde je, ani prečo sa to deje; kričíme a nikto neodpovedá a cítime sa sami a naša detská viera sa rozpadá. Vtedy sa môže narodiť viera dospelá, ktorá pomáha prestať všetko a milovať všetkých, píše Vácha.

Tiež nájdete úvahy o tom, prečo sa podľa neho ateisti mylia a kde sú ich slabiny v nahlíadaní na kresťanstvo. Také výstížné odpovede som už dávno nepočula.

Na záver niečo o hľadaní Bozej vôle pre nás život a o tom, ktorá cirkev má či nemá pravdu. Ak sa dokážete povzniest nad to, že autorom je rímskokatolícky kňaz a že sem-tam v texte nájdete slovo kostol, ruženec, zdravas, tak potom je to knižka, ktorá môže vašu cestu viery veľmi obohatiať.

Autor totiž píše viac všeobecne ako konkrétnie z pohľadu katolíka. Atribúty katolíckej vieri nie sú prítomné tak často, akoby človek čakal, a text je písaný tak, že si tam bez problémov dosadíte svoju kresťanskú denomináciu realitu.

Rachel Orvošová

Autor: Marek Vácha;
Názov: Modlitba argentínskych nocí;
Vydavateľ: Cesta; Brno, strán 175,
ISBN 978-80-7295-206-9

CampFest 2019
1. - 4. AUGUST | RANČ KRÁLOVA LEHOTA

KROK VPRED

KONCERTY, PREDNÁSKY, SEMINÁRE, DÉTSKY PROGRAM, CAMPING, MODLITBY, ŠPORTY, KRESŤANSKÉ PORADENSTVO

PREDPDAJ LIŠTOKOV A VIAC INFO NÁJDEŠ NA:
WWW.CAMPFEST.SK

Víkendy pro manželské páry ... na cestě k lepšímu

Program modul 1

- Intimita – důvěrní přátelé
- Emocionální potřeby
- Když pohár přeteče
- Uzdravení zranění

Bližší informace a přihlášky:

Odbor pro manželství a rodinu BJB v ČR
sabina@zitny.cz, 777 878 940
www.radispolu.cz

Cena 4.500 Kč
pro páry za víkend

Odpocinek

Víkend proběhne v krásném prostředí Moravského krasu v hotelu Skalní Mlýn***

Možnost aktivního relaxu v okolí
Čas vyhrazený jen pro Vás dva
Nová inspirace pro Váš vztah
Žádné veřejné sdílení

Víkend je možno absolvovat pouze bez dětí

Termín víkendu:
7.–9. 6. 2019

Konferencia seniorov v táborevom duchu

Streda 25.9. 2019 - 28.9.2019 Sobota

Srdečne pozývame staršiu generáciu bratov a sestier BJB zo Slovenska a Čiech

TÉMA - ČAS POČÚVAŤ

Chata Komenského - kresťanské rekreačné a konferenčné centrum Račková dolina 1443, 032 42 Pribylina - info@rackova.sk

CENA 80 € : ubytovanie v izbách hotelového typu s plnou penziou

JEDNOHO DNE BUDU DOMA

Teresa Smith

*Jako by moje kůže nepasovala na těle,
ale já si právě uvědomil, že se cítím jako cizinec
na místě, kterému jsem vždy říkal domov.*

Pak jsem ale uslyšel Tvůj hlas.

Jakoby se najednou rozžehlo světlo

a já prostě věděl,

že to je to místo, na které patřím.

*Jako bych se s někým právě setkal,
ale znal ho již po dlouhé věky.*

*Každou čárku, každý rys,
každou zvláštnost.*

*Všechny rozpaky jakoby se
najednou rozpustily někam pryč.*

*Každá bolest, každé ponížení,
každý pocit nenaplnění.*

*Bylo to, jako kdyby se někdo
dostal do mého nejzazšího místa vém srdci
a našel tam to, po čem jsem tak toužil:*

Můj domov!

*Bylo to, jakoby každý dětský sen,
každý pocit ryzosti,
každá dobrá vzpomínka, každá naděje
byla slyšena ve Tvých slovech.*

Bylo to, jako bych Tě již znal.

Ty jsi popisoval můj domov,

Ty jsi znal můj domov.

Jednoho dne budu doma